

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2024

Cena \$ 2.50

JULY 2024

Učedníci sv. Cyrila a sv. Metoděje na Velké Moravě a na Balkáně aneb Svatí Sedmipočetníci: Cyril, Metoděj, Kliment, Gorazd, Naum, Sáva a Angelár

Brzy poté, co před Velikonocemi roku 863 přišli naši Slovanští věrozvěstové sv. Konstantin-Cyryl a sv. Metoděj na Velkou Moravu, začali ve východní křesťanské věrouce vzdělávat žáky domácího původu. Ty pak, stejně jako členy svého byzantského poselstva, připravovali na to, že po nich převezmou jejich misijnářské dílo. Po 22 letech působení na Velké Moravě se jim však tato země stala nepřátelskou. Členové původního byzantského poselstva a jejich žáci museli ze země nedobrovolně odejít a hledat si nové působiště v zahraničí. Část z nich došla na Balkán, na území dnešní Severní Makedonie. Tam se po nich do dnešních dnů dochovalo mnoho překrásných a velmi hodnotných památek.

Termín „Svatí Sedmipočetníci“ není u nás příliš známý. Ale v řecko-katolické a v pravoslavné církvi je tak označována skupina sedmi velmi uctívaných svatých. Slovo Sedmipočetníci je shrnujícím označením pro 7 mužů, kteří se na konci 9. století zasadili o šíření křesťanské víry na územích obývaných Slovanů. Tito muži mají nesporné zásluhy na šíření staroslověnské liturgie a také na vzniku a užívání písma zvaného „glagolice“ a její zjednodušené podoby nazývané „cyrilice“. Obě podoby tohoto speciálně pro Slovanů vytvořeného písma umožnily vznik prvních slovanských literárních památek. Kromě sv. Konstantina-Cyryla a sv. Metoděje patří do skupiny Sedmipočetníků sv. Kliment Ochridský, sv. Gorazd, sv. Naum, sv. Sáva a sv. Angelár.

Když Konstantin-Cyryl a Metoděj se svými spolupracovníky dorazili na Velkou Moravu a začali na jejím území šířit křesťanskou víru, nepostupovali zcela podle ustálených pravidel. Ještě před odchodem ze Soluně (dnes město Thessaloniki) vytvořil Konstantin-Cyryl pro Slovanů zcela nové písmo, které respektovalo zvláštnosti slovanského jazyka. Potom Konstantin-Cyryl a Metoděj pro své slovanské posluchače přeložili do slovanského jazyka „Písmo svaté“ a liturgické texty. To se mnoha lidem nelíbilo, především německým kněžím la-

tinské liturgie. Konstantin-Cyryl s Metodějem pak sice získali od papeže Hadriána II. svolení, aby se „staroslověňština“ stala novým liturgickým jazykem, ale nesnáze tím neskončily.

Potíže dělal především latinský kněz a později biskup Wiching. Ten se odmítal smířit s autoritou kněží, sloužících mši svatou ve staroslověnském jazyku. Žaloval na ně a pomlouval je u papežského stolce v Římě. Intrigoval vůči nim také na dvoře tehdy panujícího velkomoravského knížete Svatopluka I. Velikého. Nakonec uspěl. Na základě rozhodnutí a z příkazu Svatopluka I. Velikého byli všichni staroslověnění kněží a řeholníci, kteří se hlásili k odkazu sv. Konstantina-Cyryla a sv. Metoděje, v letech 885–886 vězněni, mučeni a potom z území Velké Moravy vyháněni.

Zdá se, že Sedmipočetník Gorazd a žáci, pocházející z území tehdejší Velké Moravy, zůstali ve své vlasti. Buď pokračovali ve svém působení někde na okraji Velkomoravské říše, nebo se stáhli do ústraní. Někteří z nich se snad podvolili biskupu Wichingovi a přešli na latinskou bohoslužbu.

Sedmipočetník sv. Gorazd pocházel z významné rodiny, žijící pravděpodobně v místě dnešní vesnice Močenok, poblíž města Nitra, v dnešní Slovenské republice. Stal se žákem Soluňských bratří. V roce 868 byl v Římě, spolu s dalšími jejich učedníky, biskupem Formosem vysvěcen na kněze. Pro svůj mimořádný talent a diplomatické schopnosti si ho před svou smrtí roku 885 zvolil arcibiskup sv. Metoděj za svého nástupce v čele Velkomoravské církve. To však bylo v rozporu s kanonickým právem, neboť nového biskupa či arcibiskupa mohl jmenovat jenom papež. Metoděj zemřel dřív, než mohl tento svůj postup vysvětlit a obhájit.

Tehdejší nitranský biskup latinského ritu Wiching volbu Gorazda neuznal. Navíc u nového papeže Štěpána V. (papežem byl v letech 885–891) dosáhl zá-
kazu slovanské liturgie pro celou Velkou Moravu. Žáci sv. Konstantina-Cyryla a sv. Metoděje byli pak proná-

Ikona Sv. Gorazda v kapli Bratrstva 12. apoštolů v Bruselu - www.listar.cz

sledování, věznění, mučeni a v letech 885–886 vyháněni z Velké Moravy. Mladší žáci byli prodáni židovským obchodníkům s otroky. Většinu z nich pak v Benátkách, na jižním konci „Jantarové obchodní cesty“, která byla trvalým zdrojem bohatství Velké Moravy, vyslanec byzantského císaře z otroctví vykoupil. Tito žáci pak byli odvezeni do Konstantinopole, kde jim bylo nabídnuto působení v byzantské křesťanské církvi. Církevní škola na Velké Moravě na „Hradisku sv. Klimenta“ u Osvětiman (dnes se tato lokalita nachází v okrese Uherské Hradiště ve Zlínském kraji) měla mít kolem roku 885 více než 200 žáků.

Další osudy sv. Gorazda nejsou spolehlivě doloženy. Je možné, že ze země vyhnán nebyl a po propuštění z vězení působil v utajení u dvora některého z domácích velmožů. Po vpádu Maďarů do Karpatské kotliny počátkem 10. století byl Gorazd pravděpodobně nucen odejít do zahraničí.

Pokračování na str. 13

Foto na titulní straně:
Ikona Svatých Sedmipočetníků, nápisy jsou psány cyrilicí

Svatí Sedmipočetníci - 27. července

Litanie ke Svatým Sedmipočetníkům

Pane, smiluj se - Pane, smiluj se
 Kriste, smiluj se - Kriste, smiluj se
 Pane, smiluj se - Pane, smiluj se
 Bože, náš nebeský Otče,
smiluj se nad námi
 Bože Synu, Vykupiteli světa,
 Bože Duchu Svatý,
 Bože v Trojici jediný,

Svatý Cyrile, jehož prostřednictvím nám Bůh daroval písmo,
oroduj za nás

Svatý Metode, první arcibiskupe Velké Moravy,
 Svatý Gorazde, nástupce sv. Metoděje,
 Svatý Klimente Ochridský, učitel a zakladatel
 bulharské a makedonské písemné kultury,

Svatý Naume, učitel a pokračovatel díla
 sv. Cyrila a Metoděje u jižních Slovanů,
 Svatý Angeláre, vyhnaný spolu s ostatními učedníky
 z Velké Moravy,

Svatý Sávo, patřící mezi nejvýznamnější učedníky
 sv. Cyrila a Metoděje,

Svatí Sedmipočetníci, apoštolové Slovanů,
orodujte za nás

Svatí Sedmipočetníci, nositelé zázračné Boží milosti,
 Svatí Sedmipočetníci, zvěstovatelé tajemství Největší Trojice,
 Svatí Sedmipočetníci, hlasatelé radosti evangelia,
 Svatí Sedmipočetníci, vzácné přibytky Ducha Svatého,
 Svatí Sedmipočetníci, kteří jste slovanským národům otevřeli
 brány nebeského království,

Svatí Sedmipočetníci, dárcové Kristova světla našim otcům,
 Svatí Sedmipočetníci, věrní překladatelé Božího slova
 do slovanského jazyka,

Svatí Sedmipočetníci, díky kterým jsme Boží slovo
 v rodném jazyce poznali,

Svatí Sedmipočetníci, kteří jste zvítězili nad trojjazyčným bludem,
 Svatí Sedmipočetníci, šířitelé staroslověnské liturgie,
 Svatí Sedmipočetníci, odvážní vyznavači vtělení Božího Slova,
 Svatí Sedmipočetníci, kteří jste Boží slovo a spisy sv. otců
 milovali více než světskou filozofii,

Svatí Sedmipočetníci, kteří jste pohrdli světskou slávou
 a hledali Pána,

Svatí Sedmipočetníci, věrní posluchači a plnitelé Božího zákona,
 Svatí Sedmipočetníci, kteří jste odvážně hlásali
 Pánovu vůli mocným tohoto světa,

Svatí Sedmipočetníci, učitelé těch, kteří neznali Kristovu pravdu,
 Svatí Sedmipočetníci, kteří pro Pánovo jméno
 zakusili mnoho utrpení,

Svatí Sedmipočetníci, jimž duchovní námahy
 zasloužily věnec života,

Svatí Sedmipočetníci, dobří pastýři Ježíšova stáda,

Svatí Sedmipočetníci, přinášející Kristův pokoj,

Svatí Sedmipočetníci, naděje a pomoc ve velkých souženích,

Svatí Sedmipočetníci, věrní pravdě až do smrti,

Svatí Sedmipočetníci, kteří jste nepodlehli
 svodům lidské slávy,

Svatí Sedmipočetníci,
 freska v kostele sv. Klimenta a sv. Pantelejmona ve městě Ochrid

Svatí Sedmipočetníci, kteří jste nás učili zachovávat
 Pánova přikázání,

Svatí Sedmipočetníci, kteří jste jako Izaiáš a Jeremiáš
 od vlastních trpěli zlo za dobro,

Svatí Sedmipočetníci, kteří se jako Daniel a Ester
 přimlouváte za slovanské národy,

Svatí Sedmipočetníci, mocní zastánci spravedlnosti,

Svatí Sedmipočetníci, neoblomní ničitelé nepravosti,
 Svatí Sedmipočetníci, kteří jste bezbožníky
 ke zbožnosti obrátili,

Svatí Sedmipočetníci, naši horliví orodovníci u Boha,
 Svatí Sedmipočetníci, chránící naše duše
 před úklady ďáblůvými,

Svatí Sedmipočetníci, jejichž přimlouvami
 jsme zvítězili nad bludy,

Svatí Sedmipočetníci, jejichž modlitby utvrzují naši víru,
 Svatí Sedmipočetníci, neochvějně pilíře svaté Církve,
 Svatí Sedmipočetníci, převzácné dedictví našich otců,

Svatí Sedmipočetníci, jejichž modlitby utvrzují naši víru,
 Svatí Sedmipočetníci, neochvějně pilíře svaté Církve,
 Svatí Sedmipočetníci, převzácné dedictví našich otců,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
slituj se nad námi, Pane

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
vyslyš nás, Pane

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi

Orodujte za nás, Svatí Sedmipočetníci.
 Aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se.

Bože, tys povolal svatého Gorazda, Klimenta, Nauma,
 Angelára a Sávu, aby pokračovali v díle svatého Cyrila a
 Metoděje; na jejich přimluvu nauč i nás předávat svěřený
 poklad víry, abychom všichni rostli v milosti a v poznání
 tvého Syna Ježíše Krista. Neboť on s tebou v jednotě Ducha
 Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Litanie podle: *cerin.fara.sk*
 Překlad ze Slovenštiny – redakčně upraveno
 Modlitba podle Liturgie hodin

LITURGICKÁ ČTENÍ

15.neděle v mezidobí - 14.července 2024

1. ČTENÍ - Am 7, 12-15

Čtení z knihy proroka Amosa.

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!

2. ČTENÍ - Ef 1, 3-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my totiž, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

EVANGELIUM - Mk 6, 7-13

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijdete někde do domu, zůstaňte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

16.neděle v mezidobí - 21.července 2024

1. ČTENÍ - Jer 23, 1-6

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu“ - praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: „Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků“ - praví Hospodin. „Já shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí“ - praví Hospodin. „Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budu nazývat: Hospodin je naše spravedlnost.“

2. ČTENÍ - Ef 2, 13-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části židy i pohany spojil v jedno a zboural dělicí přehradu, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

EVANGELIUM - Mk 6,30-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

17.neděle v mezidobí - 28.července 2024

1. ČTENÍ - 2 Král 4,42-44

Čtení z druhé knihy Královské.

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži Elizeovi chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrcených čerstvých zrn. Elizeus řekl svému služebníku: „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. ČTENÍ - Ef 4,1-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali. Buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se

snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojení poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech.

EVANGELIUM - Jan 6,1-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježiš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiadského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježiš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježiš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježiš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježiš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježiš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

18.neděle v mezidobí - 4.srpna 2024

1. ČTENÍ - Ex 16, 2-4. 12-15

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Arónovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umofili celé shromáždění hladem!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh.“ Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle - na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?“ - neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.“

2. ČTENÍ - Ef 4, 17. 20-24

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Říkám vám a zapíráhám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chťivý rozkoši a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

EVANGELIUM - Jan 6,24-35

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když zástup viděl, že ani Ježiš, ani jeho učedníci nejsou na břehu,

nasadali do člunů, přijeli do Kafarna a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježiš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomijí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježiš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: 'Chléb z nebe jim dal jíst.'“ Ježiš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prošli ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježiš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žiznit.“

19.neděle v mezidobí - 11.srpna 2024

1. ČTENÍ - 1 Král 19, 4-8

Čtení z první knihy Královské.

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Leh si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, ježi!“ Podíval se, a hle - u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. ČTENÍ - Ef 4, 30 - 5, 2

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečť pro den vykoupění. Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy. Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

EVANGELIUM - Jan 6, 41-51

Slova svatého evangelia podle Jana.

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježiš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: 'Sestoupil jsem z nebe'?“ Ježiš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. června 2024

Politické události

Volby do

Evropského parlamentu v Česku vyhrálo ANO

Eurovolby v Česku vyhrálo hnutí ANO, získalo přes 26 procent a sedm křesel. Koalice Spolu zaostala o necelé čtyři procenta a do europarlamentu vyšle šest svých zástupců. Mandát získalo celkem sedm subjektů. Třetí je koalice Přísaha a Motoristů. Na mandáty dosáhla ještě koalice Stačilo!, Starostové, Piráti a SPD.

K letošním volbám do Evropského parlamentu přišlo v Česku 36,45 procenta oprávněných voličů. Je to nejvyšší účast od vstupu České republiky do Evropské unie. Před pěti lety hlasovalo 28,72 procenta.

Ve všech českých krajích byla letos volební účast vyšší než 30 procent. Nejvíce oprávněných voličů přišlo v Praze, a to 42,58 procenta. Naopak nejmenší zájem o volby byl v Karlovarském kraji, kde k urnám přišlo 30,21 procenta voličů.

Mandát v evropských volbách obhájilo 10 z dosavadních 14 europoslanců, kteří znovu kandidovali. Čtyři z nich za Spolu a tři za ANO, ukazují čísla ČSÚ. Přes pětiprocentní hranici se nedostalo PRO Jindřicha Rajchla, SOCDEM, Svobodní ani Zelení.

Nejvíce přednostních hlasů získala jednička kandidátky hnutí ANO Klára Dostálová. Celkem ji zakroužkovalo přes 170 tisíc voličů. Následují Filip Turek (Přísaha a Motoristé) a Alexandr Vondra (ODS).

ANO přesvědčilo nejvíce voličů ve všech krajích kromě Prahy. V hlavní městě zvítězila koalice Spolu. Eurovolby ovlivní i personální složení Poslanecké sněmovny. Do Evropského parlamentu byli zvoleni čtyři poslanci, tři z ANO, jeden z TOP 09.

Českou republiku bude nově zastupovat osm europoslankyň. Oproti předchozímu volebnímu období se jedná o mírný nárůst, bylo zvoleno o jednu ženu více. V jednadvacetičlenné české delegaci tak podíl žen činí 38 procent. čeští voliči poslali na pět let do Evropského parlamentu 21 politiků. Za hnutí ano se do evropského parlamentu dostalo celkem sedm zástupců: Klára Dostálová dosavadní poslankyně za ano, bývalá ministryně pro místní rozvoj, Jaroslava Pokorná Jermanová dosavadní poslankyně hnutí ano, bývalá hejtmanka stře-dočeského kraje, Jaroslav Bžoch doposud poslanec hnutí ano, Ondřej Knotek staronový europoslanec hnutí ano, Martin Hlaváček staronový europoslanec hnutí ano, Jana Nagýová zvolená europoslankyně za ano, Ondřej Kovařík staronový europoslanec hnutí ano.

Koalice spolu pošle do europarlamentu šest politiků – tři za ODS, dva za TOP 09 a jednoho lidovce: Alexandr Vondra staronový europoslanec ODS, lídr kandidátky spolu, Luděk Niedermayer staronový europoslanec top 09, Tomáš Zdechovský staronový europoslanec KDU-ČSL, Veronika Vrecionová staronová europoslankyně

ODS, Ondřej Krutílek nově zvolený europoslanec ODS, Ondřej Kolář dosavadní poslanec TOP 09, někdejší starosta Prahy 6.

Třetí místo v českých eurovolbách obsadila koalice Přísaha a Motoristé, která do Evropského parlamentu pošle nováčky – Filipa Turka, který je bývalý automobilový závodník, a Nikolu Bartůšek, zvolenou europoslankyni.

Komunistická šéfka Kateřina Konečná si díky spojení s levicovými stranami polepšila. Vedla koalici Stačilo! (KSČM, Spojení demokraté - Sdružení nezávislých a ČSNS), která získala dva mandáty. Sama post v europarlamentu obhájila, druhým europoslancem je Ondřej Dostál.

Kandidátku Starostové a osobnosti pro Evropu vedla Danuše Nerudová, bývalá rektorka Mendelovy univerzity, neúspěšná prezidentská kandidátka, kromě ní se do europarlamentu dostal ještě exposlanec hnutí STAN Jan Farský, bývalý poslanec hnutí STAN, dlouholetý starosta Semil.

Piráti si z dřívějších tří mandátů pohoršili. V novém Evropském parlamentu je bude reprezentovat jen Markéta Gregorová, staronová europoslankyně za Piráty.

Oslabila také SPD, kterou bude nově v europarlamentu zastupovat jen Ivan David, který post v Bruselu obhájil. Další zisk pro parlamentní stranu ale nezajistilo ani spojení s Trikolorou.

Ve volbách do Evropského parlamentu, které se konaly od 6. do 9. června 2024, se volilo 720 europoslanců. Z toho na Českou republiku připadá 21 mandátů. Evropská unie má v současnosti 27 členských států. Počet po-

slanců z jednotlivých zemí je určen podle počtu obyvatel těchto zemí. Letošní volby byly již desáté parlamentní volby od první přímé volby do Evropského parlamentu v roce 1979 a první volby po brexitu. Nejvíce poslanců (189) získaly ve volbách strany sdružené ve frakci Evropská lidová strana, jejichž hlavní kandidátkou byla dosavadní předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová, na druhém místě byla s 136 poslanci frakce Pokrokové spojenectví socialistů a demokratů a na třetím s 83 poslanci skončila frakce Evropští konzervativci a reformisté.

Sněmovna schválila korespondenční volbu

Češi žijící v zahraničí patrně budou moci už v příštích řádných sněmovních volbách využít hlasování poštou, nebudou muset osobně na zastupitelské úřady jako doposud. Spornou koaliční novelu o korespondenční volbě z ciziny v pátek 21. června schválila Sněmovna hlasy poslanců vládního tábora. Opoziční hnutí ANO neuspělo s návrhem na opětovné projednání předlohy ve druhém čtení a hnutí SPD na její zamítnutí. Novelu nyní dostanou k projednání senátoři.

Ze 168 přítomných poslanců jich pro předlohu hlasovalo 92, a to z koaličních ODS, STAN, KDU-ČSL, TOP 09 a Pirátů i nezařazený Ivo Vondrák (dříve ANO). Proti bylo 75 poslanců ANO a SPD, jeden z poslanců ANO se hlasování zdržel.

Projednávání korespondenční volby ze zahraničí zabralo poslancům na plénu zhruba 96 hodin čistého času. Diskusí v nynějším závěrečném schvalování vyplnili poslanci tři jednací dny a přibližně

12,5 hodiny.

Již týden před tím stanovila Sněmovna na návrh koalice pevný termín hlasování o podobě novely na pátek 21.června ne 13.00 hodin. Ke slovu se v souvislosti s tím nedostalo 56 řádně přihlášených poslanců výhradně z opozice. Nejdéle trvalo úvodní kolo debaty, a to více než 63 hodin.

Obsáhlou diskusi o předloze provázely spory opozice s koalicí především o to, zda je navržená korespondenční volba v souladu s ústavními požadavky na osobní a tajné hlasování.

K častým argumentům odpůrců patřily obavy ze ztráty důvěry obyvatel k regulérnosti voleb kvůli možným machinacím. Zastánci hlasování poštou poukazovali na nutnost zpřístupnit volební právo i Čechům v rozlehlých státech, pro něž je časově i finančně náročné jet kvůli hlasování i stovky kilometrů na zastupitelský úřad.

Korespondenční volbu ze zahraničí budou moci podle předlohy využít čeští občané, kteří budou zapsáni u místně příslušného zastupitelského úřadu do voličského seznamu. Novela se týká prezidentských, sněmovních a evropských voleb.

Poprvé by Češi v cizině mohli podle předlohy hlasovat dopisem už v příštích řádných volbách do Sněmovny v roce 2025. Opoziční poslanci kvůli tomu obviňovali koalici z účelové snahy získat nové voliče. Zástupci vládního tábora zase opozičním hnutím vzkazovali, že se mají snažit zapůsobit na voliče v zahraničí tak, aby u nich byla úspěšnější.

Sněmovna upravila předlohu šesticí pozměňovacích návrhů ústavně-právního výbo-

ru. Hlasy z ciziny se mají započítávat do čtyř největších krajů místo dvou, což by mělo snížit jejich vliv na rozdělování mandátů. I v případě, že by volič odhlasoval poštou, zůstane mu právo volit později osobně na zastupitelském úřadu. Hlas zasláný poštou by se v takovém případě vyřadil.

Opatření souvisí s možným ovlivňováním voliče při korespondenčním hlasování jeho okolím. Ke schváleným úpravám patří i návrh, podle kterého bude moci volič v zahraničí vyzvednout na základě plných mocí na zastupitelském úřadu hlasovací sady nejvýše pro sedm dalších lidí. Dolní komora zamítla pozměňovací návrhy poslanců opozičního hnutí ANO. Radek Vondráček prosazoval účinnost novely od roku 2026 a vyloučení voleb do Evropského parlamentu z možnosti korespondenční volby kvůli údajně největšímu riziku dvojího hlasování. Berenika Peštová neuspěla se zúžením možnosti hlasování poštou z ciziny na ty Čechy, kteří mají v ČR trvalé bydliště, nemovitost nebo v tuzemsku platí daně či odvody.

Sněmovna nepřijala ani několik spíše technických pozměňovacích návrhů poslanců nejsilnějšího opozičního hnutí. Patřilo k nim i povinné opatření hlasovacích lístků grafickým kódem, což mělo podle zdůvodnění díky možnosti jejich načtení mobilním telefonem usnadnit volební akt zejména lidem se zrakovým postižením.

Ze Slovenska

Končící slovenská prezidentka Čaputová se přijela rozloučit do Česka
Slovenská prezidentka Zuzana Čaputová ve středu

12. června zahájila svou poslední návštěvu Česka jako hlava státu. Odpoledne ji na Pražském hradě spolu s partnerem přijal prezident Petr Pavel s manželkou. „Je to s jistým příděchem smutku. Je to naposledy, co se s ní setkávám jako s prezidentkou,“ řekl Pavel po jednání obou hlav státu.

Na pražském letišti Čaputovou přivítal ministr zahraničí Jan Lipavský (Piráti). Na příjezd prezidentky čekaly na Hradčanském náměstí desítky lidí, další přihlíželi na druhém hradním nádvoří. Po odehrání slovenské a české hymny prezidentské páry odešly do prostor Hradu, kde se uskutečnilo zhruba hodinové jednání zakončené tiskovou konferencí.

„Vážený pane prezidente, milý Petře,“ začala Čaputová důvěrně svůj projev po jednání. „Vždy, když se sem vracím, nemám pocit, že jsem v zahraničí. Je to můj druhý domov,“ řekla končící prezidentka.

Na jejich posledním pracovním jednání hovořili o vztazích mezi republikami, dopadu konfliktu na Ukrajině na obě země, jejich ekonomiky a bezpečnost, i o výsledcích voleb do Evropského parlamentu. „Bavili jsme se o možnosti dalšího rozvoje československých vztahů. Dotkli jsme se i toho, jaké jsou další plány paní prezidentky. Na Pražském hradě a v Praze budete vždycky vítána,“ řekl český prezident. Co se týče budoucnosti končící slovenské prezidentky, ta podle svých slov nebude v politice. „Nesměřuji do žádné politické funkce,“ řekla. Přiznala, že přemýšlí o dráze na akademické sféře.

Čaputová si spolupráce s českým prezidentem váží.

Poděkovala Pavlovi za všechny společné chvíle. „Děkuji za vřelé a milé přivítání, kterého se mi v Česku vždy dostalo,“ uvedla. „Pokud jde o Evu a Juraje, i oni si měli vždy co říct,“ uzavřela Čaputová na adresu manželky prezidenta Pavla a svého partnera.

Na tiskové konferenci se řešily i vztahy současných vlád obou států, které zdaleka nejsou na takové úrovni, jako je tomu mezi Pavlem a Čaputovou. Český prezident ale mírnil obavy. „Byly přerušeny mezivládní konzultace, ale ne mezivládní spolupráce,“ odpověděl Pavel na dotaz o zhoršení vztahů mezi Českem a Slovenskem. S Čaputovou má Pavel vzácný názorový soulad. S Pellegri-nim situace bude podle prezidenta možná odlišná, má ale vůli navázat na to nejlepší.

Čaputovou vystřídá v prezidentském úřadu právě bývalý předseda parlamentu a vlády Peter Pellegrini.

Čaputová návštěvou dodržela tradici prezidentů Česka a Slovenska, že jejich první a poslední cesta ve funkci vede do druhého státu bývalého Československa.

Ve čtvrtek 13. června odpoledne slovenská prezidentka vystoupila na mezinárodní konferenci Prague European Summit. V poledne pak Pavel Čaputové předal Řád bílého lva občanské skupiny I. třídy za přínos k rozvoji československých vztahů.

Čaputová, jejíž mandát skončil sobotu 15. června, mu krátce nato recipročně udělila Řád bílého dvojkríže.

„Přivítat prezidentku Slovenské republiky jsem měl čest již několikrát, ale dnes je situace mimořádná,“ započal Pavel svůj proslov a Čapu-

tové následně složil řadu komplimentů. Ocenil zejména její vlastnosti, které pozoroval od prvního setkání. „Lidskost, vřidnost, vstřícnost, přirozená snaha porozumět lidem, naslouchat jim. Způsobem, jakým jste svou roli plnila, jste byla vzorem pro mnoho hlav států po celé Evropě,“ pokračoval Pavel.

Vyznamenání Čaputové udělil i proto, neboť podle něj naplňuje všechny rysy, které by hlava státu demokratické země podle něj měla mít. Přístup Čaputové k Česku přispěl podle Pavla k výraznému zlepšení vztahů nejen na občanské, ale i oficiální úrovni. Ocenil přímou podporu českého předsednictví v Radě Evropské unie v roce 2022 nebo spolupráci v institucích v rámci Severoatlantické aliance (NATO) či Visegrádské skupiny.

„Zároveň bych vám chtěl poděkovat za všechno, co jste udělala pro slovenské občany. Jak to mnohdy bývá, mnozí z nich to ocení až později,“ upozornil český prezident. „Pokud jde o mezinárodní politiku, tam si cením především toho, že jste se principů, kterých jste se držela doma, držela i v zahraničí.“

„Za to všechno bych vám chtěl poděkovat a popřát vám, aby se vám v budoucnosti dařilo. Na Pražském hradě budete vždy vítána,“ dodal Pavel.

Slovenská prezidentka hovořila při předávání státního vyznamenání podobně. „Mám velký respekt a úctu ke způsobu, jakým vykonáváte svou funkci,“ prohlásila Čaputová. Ocenila Pavlovu principiálnost pramenící z jeho silného smyslu pro čest, statečnost vycházející ze silné vnitřní potřeby chránit veřejný zájem a bezpečnost.

Zároveň i jeho neoblomnost a konzistentnost při formování zahraničněpolitické orientace České republiky.

„Náš vztah, hodnotová, názorová a lidská blízkost asi nejlépe reprezentuje potenciál blízkosti mezi našimi národy,“ dodala.

„Zuzana Čaputová se během svého působení ve funkci prezidentky Slovenské republiky v letech 2019 až 2024 zasloužila o upevnění vztahů mezi Českou a Slovenskou republikou a v rámci rozvoje těchto vztahů aktivně přispívala k posilování hodnot demokracie, svobody a lidských práv v obou zemích i širším evropském prostoru,“ konstatoval vedoucí prezidentské kanceláře Milan Vašina.

Čaputová stála v čele země od roku 2019 v turbulentním období, které poznamenala pandemie covidu-19 i ruská invaze na Ukrajinu. Bouřlivý byl i vnitropolitický vývoj země. Slovensko zažilo dvoje parlamentní volby a prezidentka jmenovala kvarteto premiérů. Za jejího mandátu zemi neminula ani energetická krize či rekordní inflace. O další mandát se první slovenská prezidentka rozhodla neusilovat, podle vlastních slov by už na něj neměla dost síly.

Čaputová je dlouhodobě nejpopulárnějším politikem na Slovensku, její obliba podle sondáží oproti minulosti ale výrazně klesla. Dlouhodobě je také terčem slovních výpadů některých politiků. Už loni v květnu uvedla, že spolu s rodinou čelila vyhrůžkám zabitím. I v důsledku toho před rokem oznámila, že se již nebude ucházet o znovuzvolení.

Podle odborníků dokáže Čaputová i o těžkých téma-

tech hovořit srozumitelným způsobem, vyjádřit svůj názor a přitom neodsoudit ty, kteří mají postoj odlišný. Za její čtrnáctiletý boj o uzavření skládky odpadu v Pezinku ji v roce 2016 jako právničku občanské iniciativy Skládka nepatří do města vyznamenali Goldmanovou environmentální cenou, někdy nazývanou Nobelova cena v oblasti ochrany životního prostředí. V roce 2021 dostala Čaputová Stříbrnou medaili předsedy Senátu, kterou jí udělil šéf české horní komory Miloš Vystrčil (ODS). Dva roky předtím ji vyznamenali Evropskou cenou za politickou kulturu, kterou uděluje Nadace Hanse Ringiera. V květnu 2019 jí zase zpravodajská stanice Euronews a Evropský podnikatelský summit (EBS) udělily titul Evropská osobnost roku.

Peter Pellegrini se stal šestým

slovenským prezidentem

Nový slovenský prezident Peter Pellegrini v sobotu 15. června složil slib a ujal se úřadu. Jako první hlava slovenského státu byl v minulosti premiérem a také šéfem parlamentu. Pellegrini složil slib v pořadí jako šestý prezident od vzniku samostatného Slovenska v roce 1993, a to do rukou předsedy ústavního soudu během slavnostní schůze parlamentu.

Ceremoniálu se v prostorách Slovenské filharmonie v centru Bratislavy kromě poslanců, členů vlády, bývalých slovenských prezidentů zúčastnili diplomaté a další pozvaní hosté. Mezi nimi byl i bývalý český prezident Miloš Zeman a český premiér a bratislavský rodák Andrej Babiš (ANO); oba ve slovenské prezidentské kampani podpořili Pellegriniho.

Pellegrini ve svém prvním projevu vyjádřil naději, že bude prezidentem všech. Slovensko podle něj žije v těžkých časech, kdy je život plný negativních emocí. V projevu vzpomněl i na svého nedávno zesnulého otce.

Nový prezident se ve svém inauguračním projevu obrátil také na premiéra Roberta Fica (Smer). Zmínil, že se zotavuje a nebyl přítomen v sále, ale sledoval inauguraci v televizi.

V projevu mluvil Pellegrini o tom, že je potřeba, aby se Slovensko semknulo. „Nepodařilo se nám semknout. Slovensko je rozděleno. Musíme zbourat zeď, jsme jedno Slovensko,“ prohlásil a zavázal se: „Budu spojovat. Věřit, pracovat a milovat.“

Opoziční hnutí Slovensko expremiéra Igora Matoviča předem oznámilo, že jeho zástupci na inauguraci nepřijdou, a to kvůli pozvání zástupce ambasády Ruska, které hnutí opětovně kritizovalo za jeho vojenskou invazi na Ukrajinu.

Pellegrini v souvislosti s válkou na Ukrajině v inauguračním projevu uvedl, že pryč je jistota míru, která byla samozřejmostí dlouhá desetiletí. „Musíme mít jistotu, že uděláme všechno pro dosažení míru a nikdy nedopustíme další rozšiřování vojenského konfliktu za našimi hranicemi. Touha po míru je přirozená a nepochybně není oslavou agresora,“ řekl.

Osmačtyřicetiletý Pellegrini, který v dubnové přímé volbě prezidenta z pozice předsedy parlamentu a vládní strany Hlas-sociální demokracie (Hlas-SD) porazil diplomata Ivana Korčoka, vystřídal v úřadu Zuzanu Čaputovou. Ta se o další pětiletý mandát neucházela.

Po složení slibu Pellegrini převzal nejvyšší státní vyznamenání, které mu jako prezidentovi náleží.

Jeho inauguraci provázela přísná bezpečnostní opatření. V okolí budovy Slovenské filharmonie policie nasadila značný počet svých příslušníků a členů státní ochranky a instalovala mobilní zábrany. Pellegrini po příjezdu na místo inaugurace zamával svým sympatizantům.

Slovenský prezident byl v Česku na tradiční první návštěvě v zahraničí po nástupu do úřadu. Navázal tak na tradici, která byla znamením nejlepších sousedských vztahů. Pellegrini zahájil návštěvu Česka na náměstí Jana Palacha, kde uctil památku obětí střelby na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Prezident Petr Pavel řekl ohledně názorů Česka a Slovenska na konflikt na Ukrajině, že jde spíše o interpretaci či o to, do jaké míry se liší veřejná prohlášení a praxe. Pellegrini uvedl, že s Pavlem vedl dlouhou debatu o Ukrajině, bezpečnostní a geopolitické situaci.

Podle Pellegriniho jsou vztahy mezi Slovenskem a Českem na nejvyšší možné úrovni. Názorová odlišnost na nějakou věc je nemůže ohrozit ani zhoršovat, uvedl slovenský prezident. Vztahy obou zemí nejsou podle Pavla definovány pouze zahraniční politikou, země jsou provázány historicky na mnoha úrovních.

Podle Pavla spolu prezidenti jednali o bezpečnosti, situaci na Ukrajině napadené Ruskem, nadcházejícím summitu Severoatlantické aliance ve Washingtonu, o možnostech zvýšení obranyschopnosti či spolupráce firem v obranném průmyslu.

Ekonomika

Kurzovní lístek

28. 6. 2024 (střed)

EUR, 1	25.030
Kanada, 1	17.065
USA, 1	23.386

Kultura

Archeologové objevili na Hradecku nejdelší pravěkou mohylu v Evropě i meč z období stěhování národů

Jde o jeden z nálezů v trase budoucí dálnice D35 mezi Sadovou a dálniční křižovatkou u Plotiště nad Labem na okraji Hradce Králové. Pohřební mohyla o délce kolem 190 metrů s maximální šířkou 15,1 metru z doby kultury nálevkovitých pohárů datované do 4. tisíciletí před naším letopočtem byla objevena na rozhraní katastrů obcí Dlouhé Dvory a Lípa. Svou délkou kolem 190 metrů nemá mohyla mezi podobnými stavbami obdobu. Archeologický průzkum začal v daném úseku o délce zhruba sedmi kilometrů na podzim 2023.

Podílejí se na něm archeologové z Univerzity Hradec Králové, Muzea východních Čech v Hradci Králové, Archeologického centra Olomouc, z ústavu Archaia a také slovinští archeologové ze skupiny STIK.

Mimořádný je v kontextu východních Čech i výrobní areál z doby Keltů nebo hroby bojovníků z doby stěhování národů.

Od loňského roku se podařilo archeologům v trase výstavby, v katastrálním území obcí Sovětice a Čistěves, odkrýt rozsáhlá sídliště, která reflektují místní kontinuální osídlení od mladší doby kamenné, přes dobu bronzovou,

starší a mladší dobu železnou až po dobu římskou.

Ojedinelým nálezem je i místo, kde byli dle všech známek pohřbeni členové bojovnícké družiny některého z místních vládců z období stěhování národů. Nejbohatší z nich byl pohřben s mečem a dalšími atributy jeho postavení, jiní byli uloženi na poslední cestu například s jedním nebo dvěma kopími.

Z rozsáhlého laténské sídliště jsou podle vědců zajímavé půdorysy objektů, zejména pro toto období typických skladišť stojících na masivních pilířích.

Mimořádná je také koncentrace pecí na výrobu keramiky. „Jsou tam doklady specializovaných výrobních aktivit, které nemají ve východních Čechách obdoby,“ uvedl archeolog Miroslav Novák z Muzea východních Čech.

Bohatým nalezištěm je i úsek u Všestar, kde archeologové zachytili několik stovek archeologických situací datovaných do kultury nálevkovitých pohárů a únětické kultury. „Ve východní části úseku, hned u Všestar, ještě zkoumáme raně středověké sídliště, vlastně předchůdce dnešní obce,“ uvedl René Masaryk ze Skupiny STIK.

Raně středověké pohřebiště s 25 hroby bylo objeveno u nedaleké obce Dlouhé Dvory. Archeologové upozornili zejména na výbavu jednoho hrobu, který obsahoval stříbrnou záušnici, dva jantarové korálky a skleněný korálek, který je ve východních Čechách unikátním nálezem, uvedli. Raně středověké pohřebiště předběžně datují do 11. století a sídliště do období 11. až 13. století.

U Rozbřic archeologové zatím identifikovali přes 700 archeologických objektů, ta-

ké tam výzkum pokračuje. Zachytili tam sídliště z doby římské, tedy z prvního až čtvrtého století našeho letopočtu. Mezi nálezy z tohoto sídliště patří i kostěný hřeben s výzdobou a jantarový korálek.

U obce Sovětice objevili bohaté tzv. polykulturní sídliště čítající více než tisíc archeologických situací, nejčastěji pozůstatků sloupových staveb, zásobnic, ale také dvou hliníků či dvou studní. Je tam doložena kultura s lineární keramikou z mladší doby kamenné, kultura nálevkovitých pohárů z pozdní doby kamenné, mohylová kultura doby bronzové, ale také doba římská a období stěhování národů.

„Mezi nejzajímavější nálezy patří paleolitický nástroj, který byl znovu objeven a částečně opracován v mladším neolitickém období. Velmi neobvyklá je také broušená sekerka vyrobená ze serpentinitu z pozdní doby kamenné,“ uvedla Veronika Rohanová z Muzea východních Čech.

Cenné nálezy archeologové objevili také při nedávno skončené sérii archeologických výzkumů v trase D35 v úseku dlouhém 10,5 kilometru mezi Hořicemi a Sadovou, které začaly v září 2022.

Na tento prozkoumaný úsek současný výzkum navazuje. Například u Milovic u Hořic loni archeologové našli pozůstatky antické nádoby z pátého století před naším letopočtem s figurálními motivy.

Podle:
www.ct24
www.idnes.cz
připravila
Dominika Brabcová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

V pastoračním domě Velehrad v Dolomitech začínají působit řeholní sestry

Na prahu nové turistické sezóny hlásí změnu ve svém fungování Pastorační dům Velehrad, který v italských Dolomitech spravuje Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci. Místo dosavadních civilních zaměstnanců zde budou návštěvníkům sloužit řeholnice z komunity Sester od Andělů.

„Když jsme loni slavily 25 let působení v ČR, netušily jsme, že je pro nás připraveno překvapení – nová mise na novém místě. Spolu s otcem Martinem Sekaninou se budeme snažit toto místo udržovat tak, abyste tady mohli načerpat to, co každý z vás potřebuje. Těšíme se na vás,“ zvou k návštěvě sestry Johanka a Jitka.

Prvně jmenovaná pochází z Polska a v kongregaci žije od roku 1996. Postupně působila v komunitách v Polsku, na pražském arcibiskupství a ve Vranově u Brna. Sestra Jitka pochází z Vacenovic, v kongregaci je od roku 2014 a za sebou má působení v Polsku a ve Vranově u Brna.

„Sestrám ze srdce přejeme požehnanou službu, aby byl Velehrad jejich domovem a prožívaly v něm přátelská setkání s hosty. Dosavadním zaměstnancům, paní Jiřině Vašíkové a Antonínu Vladimíru Novotnému, děkujeme za vše co pro náš dům vykonali,“ říká ředitel pastoračního domu P. Martin Sekanina a dodává: „Rádi u nás přivítáme seminaristy, kněze, zasvěcené osoby, farnosti, rodiny, mládež i další společenství. Dům je otevřen všem lidem dobré vůle, volné termíny naleznete na webu pdvelehrad.cz.“

Pouť švýcarských krajanů do Einsiedeln

Dne 2. června 2024 se v benediktynském klášteře v Einsiedeln konala již 53. česká národní pouť. Šlo o tradiční setkání krajanů, kulturní uctění tradic národa a připomenutí českých kořenů. Hlavním celebrantem byl pomocný biskup pražský Mons. Václav Malý.

V rámci československé podpory mši koncelebrovali P. Pavol Šajgalík z Curychu a P. Vladimír Pančák z Celeriny. Pozvání České katolické misie přijalo i Velvyslanectví ČR v Bernu za účasti paní konzulky PaedDr. Valerie Füleové. Celonárodní slavnosti se zúčastnilo i přes deštivé počasí okolo 150 poutníků, přítomna byla také početná slovenská komunita.

Věřící s velkou radostí oslavili letošní obnovené uznání České katolické misie ve Švýcarsku místními úřady.

Noc kostelů v České republice otvírala srdce návštěvníků

V pátek 7. června 2024 se konal 16. ročník Noci kostelů, při které se v českých a moravských diecézích otevřelo přes 1854 kostelů a modliteben. Ústředním motivem letošního ročníku bylo srdce, protože na tento den připadá slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Noc kostelů stále patří k vyhledávané kulturní akci evropského významu. Návštěvníci si letos mohli vybrat z široké nabídky hudebních vystoupení, divadelních představení, rozhovorů na téma umění, architektury a vlastně čehokoliv, třeba i kurzu první pomoci pod vedením záchranářky.

Koordinátoři Noci kostelů z jednotlivých diecézí zhodnotili letošní ročník na zasedání v Rudě u Rýmařova. Přinesl v ČR rekordní počet přihlášených kostelů. „Pozorujeme, že mezi přihlášenými přibývá kostelů a kaplí, o které se starají obce a spolky,“ analyzuje Petra Dolíhalová z brněnského biskupství, která Noc kostelů koordinuje na národní úrovni.

Celková čísla mohou ohromit. „Zaznamenali jsme přes 420 tisíc návštěvnických vstupů na 1 850 místech,“ sčítá výsledky Dolíhalová.

To je ale jen jedna část statistiky. „8 tisíc programů vytvářelo na 20 tisíc dobrovolníků. Když sečteme všechny účinkující, kteří při Noci kostelů vystoupili, dojdeme k číslu 35 tisíc osob, které se na Noci kostelů 2024 podílely,“ vyzdvihuje Petra Dolíhalová.

„Pozorujeme, že velký ohlas mají aktivity, při kterých mohou návštěvníci napsat Bohu vzkaz nebo slova modlitby. Místní se pak za pisatele mohou delší čas modlit. Lidé také stojí o přítomnost duchovního na Noci kostelů. Jsou rádi, když mohou s někým promluvit,“ vytyčuje Dolíhalová také jednu z priorit do budoucna.

Arcibiskup Nuzik přijal od papeže pallium, symbol Dobrého pastýře

Při mši svaté, kterou o slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla 29. června 2024 celebroval ve svatopetrské bazilice Svatý otec František, přijal olomoucký arcibiskup Josef Nuzik společně s ostatními nově jmenovanými arcibiskupy-metropolitami z papežových rukou pallium – symbol jejich zvláštního propojení se Svatým otcem a také symbol jejich pastýřské služby svěřeným diecézím.

Pallia pro 42 nových arcibiskupů-metropolitů požehnal papež František v úvodu bohoslužby, předtím byla celou noc uložena vedle hrobu sv. Petra v podzemí baziliky. „Dej, prosíme, ať ti, kdo je budou nosit, nezapominají, že jsou pastýři tvého stáda, a svými skutky tento úkol naplňují. Ať přijmou jeho evangelia, které jim bude vloženo na ramena, a svým příkladem a věrnou službou ať vedou druhé,“ zmínil papež v žehnací modlitbě. Odkázal tak na skutečnost, že pallium – vlněný pruh s šesti černými křížky – nosí arcibiskupové na ramenou jako symbol Dobrého pastýře, který se v evangelním podobenství ujímá ztraceného jehněte.

Prosby o budoucí službu arcibiskupů jmenovaných do úřadu v průběhu uplynulého roku se pak prolínaly také dalším průběhem bohoslužby: třeba modlitbou přimluv, z nichž jedna zazněla také v češtině a vystoupila s ní Ema Kolajová – dcera českého velvyslance ve Vatikánu Václava Kolaji, který je stejně jako arcibiskup Nuzik rodákem ze Strání na Uherskohradištsku. „Ty, jenž jsi Pánem života a dějin, dej, ať se uředníci tvého Syna, které jsi pozval ke stolu Slova a Eucharistie, obnoví a posílí ve víře,“ neslo se svatopetrskou bazilikou.

V závěru bohoslužby pak papež pallia předal novým arcibiskupům. Vedle arcibiskupa Nuzika mezi nimi byl například nový řeckokatolický arcibiskup z Prešova Jozef Jonáš Maxim, arcibiskup splitsko-makarské arcidiecéze v Chorvatsku Zdenko Krizic a další nově jmenovaní metropolité diecézí v Evropě, Americe, Africe i Asii. „Dnešek je pro mě mimořádný den, kdy z rukou papeže přijímám symbol pověření pro službu arcibiskupa-metropolitě v moravských diecézích. Je to výjimečná událost a já jsem za ni vděčný Bohu i Svatému otci,“ uvedl po skončení bohoslužby arcibiskup Nuzik a doplnil: „Každé setkání s papežem je povzbuzující a jako povzbuzení jsem ho prožil i já. Ve svých homiliích se snaží mluvit k srdci posluchačů, a já si z jeho promluvy odnáším některé myšlenky pro svou budoucí službu.“

Připomenul přitom, že dnešní den představoval jen první krok v předání pallia. „Těším se i na druhý krok, při Národní cyrilometodějské pouti na Velehradě 5. července, kdy mi apoštolský nuncius Jude Thaddeus Około vloží pallium na ramena jako symbol svěřené služby,“ zmínil arcibiskup Nuzik a doplnil: „Při jejím naplňování se chci spolehnout na Boží pomoc a jeho milost a také na modlitby věřících, za které už nyní upřímně děkuji.“

Při pouti ve dnech 26. až 30. června doprovázela arcibiskupa Nuzika padesátka jeho příbuzných a přátel zejména z jeho rodného Strání.

Podle: www.cirkev.cz

Josef Olejník:

Kněz a umělec ve službě Boží slávě

Mons. Josef Olejník

* 1.července 1914 Strání-Květná

† 11.července 2009 Šternberk

1. července 2024 uplynulo sto deset let od narození Mons. Josefa Olejníka – kněze olomoucké arcidiecéze, skladatele liturgické hudby, propagátora reforem Druhého vatikánského koncilu a vyhledávaného duchovního vůdce. Na svého učitele z dob studií v olomouckém kněžském semináři během období po Pražském jaru vzpomíná současný pražský arcibiskup Jan Graubner.

„Poznal jsem ho jako seminaristu. Byl pro nás nejen učitelem zpěvu, ale především Božím člověkem, Božím přítelem, který měl své kouzlo a vnitřní autoritu. Už tehdy mě u něj zaujala zvláštní harmonie duchovního života a práce, modlitby a umělecké tvorby. Harmonie, která obsahovala i napětí ideálu a reality, božského i lidského, svobody i zakořenění, harmonie plná skutečného života, a proto tak blízká a přitažlivá,“ popisuje arcibiskup Graubner.

Mons. Josef Olejník se narodil 1. července 1914 ve Strání-Květné. Po studiu na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci byl 5. července 1938 vysvěcen na kněze. Rok kaplanské služby strávil ve Vsetíně a poté odešel do Říma, kde na Papežském institutu posvátné hudby studoval gregoriánský chorál a získal licenciát z kompozice posvátných zpěvů.

„Olejníkův vroucí vztah k liturgii je projevem jeho lásky k Bohu. (...) On potřebuje vyzpívat Boží chválu a nechat jí prozářit lidský život se vším, co přináší. Nepěstuje umění pro umění. Pro něj umění plní své poslání jedině tehdy, když slouží k slávě Boží,“ zmiňuje se arcibiskup Graubner a vši-

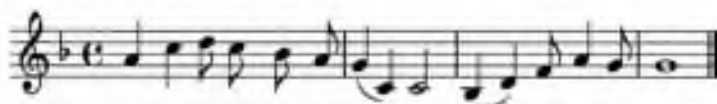
má si také významu, jaký v Olejníkově tvorbě mělo Boží slovo: „Text pro něj není jen příležitostí k hudební tvorbě, odrazovým můstkem a příležitostí k vlastnímu uměleckému vyjádření, ale on jako umělec pokorně stojí pod Božím slovem a uměleckou tvorbu používá jen jako nástroj k účinnému zprostředkování Božího slova.“

Po ukončení studia odjel P. Olejník do Anglie a vstoupil do československé exilové armády, v níž strávil následujících devět měsíců a zažil zde i konec druhé světové války. Po návratu do vlasti byl ustanoven vicesuperiorem kněžského semináře v Olomouci, lektorem Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty a zároveň kaplanem u sv. Michala. Po zrušení semináře v roce 1950 působil v různých farnostech moravského pohraničí, nejdéle v Andělské Hoře, kde vzniklo známé mešní ordinarium. Od roku 1968 učil na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci a pak v Litoměřicích, než ho komunistický režim zbavil státního souhlasu a v roce 1975 poslal do důchodu.

„Hned po Druhém vatikánském koncilu se věnoval českému zpěvu v obnovené liturgii,“ připomíná Olejníkovy zásluhy arcibiskup Graubner a vyjmenovává: „Skládal mešní ordinária i propria, kompletní řadu responsoriálních žalmů pro všechny formuláře liturgického roku, všechny nedělní a slavnostní nešpory. Neúnavně jezdil po farnostech a nacvičoval zpěvy, pomáhal hlouběji chápat a prožívat bohoslužbu jako součást života i pramen posvěcování. (...) Vděčíme mu za lásku ke krásné liturgii, kterou dovedl předat mnohým žákům jak z řad kněží, tak varhaníků a zpěváků.“

V roce 1990 v rámci rehabilitace získal P. Olejník docenturu a vrátil se na fakultu. Byl jmenován papežským prelátem, získal ocenění České biskupské konference a města Olomouce. Až do posledních dnů svého života komponoval a také řídil chrámový sbor ve Velké Bystřici, byl rovněž vyhledávaným duchovním vůdcem a zpovědníkem. Zemřel ve Šternberku krátce po svých 95. narozeninách, v sobotu 11. července 2009.

*Citace převzaty z knihy: Jana Graubnera,
Kněžské osobnosti, Matice cyrilometodějská 2010
Podle: www.cirkev.cz*

Kde je opravdová lá-ska, tam přebývá Bůh.

Zpěv k obětování při večerní mši sv. na Zelený čtvrtek.
Nápěv P. Josef Olejník 1973

První svaté přijímání dětí z České katolické misie sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu 2. června 2024

Zleva – Anna Cíchová, Julia Vilčeková, Julie Böhmová, Ana Kolodzejevová
učitelka Dominika Brabcová a Mons. Dušan Hladík

Učedníci sv. Cyrila a sv. Metoděje na Velké Moravě a na Balkáně aneb Svatí Sedmipočetníci: Cyril, Metoděj, Kliment, Gorazd, Naum, Sáva a Angelár

Pokračování ze str. 2

Historické prameny se však rozcházejí v určení místa Gorazdova dalšího pobytu. Z toho, že po své smrti byl zařazen do kalendáře svatých na Krakovsku soudíme, že je možné, že se souhlasem tehdy panujícího knížete působil ve Vislanském knížectví. Tedy na území dnešní Polské republiky.

Mohl také působit v zemi prvních Přemyslovců v Čechách. Nebo také v Bulharsku, kam se svými přáteli mohl odejít už někdy v rozmezí let 885–886. Právě v Bulharsku, kde byl zařazen do skupiny Svatých Sedmipočetníků, je jeho památka zvláště živá. Jedna bulharská legenda vypráví o jeho sesazení z biskupského stolce na Velké Moravě a jeho věznění. Existují domněnky, že po smrti knížete Svatopluka I. Velikého, po vyhnání biskupa Wichinga ze země a po obnovení velkomoravské církevní organizace, byl se souhlasem papeže kolem roku 900 vysvěcen na biskupa. Následně pak měl být povýšen do hodnosti moravského arcibiskupa.

Největší část vyhnaných žáků a následovníků sv. Konstantina-Cyrila a sv. Metoděje odešla nebo byla vyhnána na Balkán. Někteří z nich si jako svoje další působiště zvolili Bulharsko. V této souvislosti je nutné říci, že hranice tehdejšího Bulharska byly zcela jinde než jsou dnes. Nejvýznamnějšími z těchto velkomoravských duchovních jsou: sv. Kliment Ochridský, sv. Naum (Ochridský), sv. Sáva a sv. Angelár. Bulharský panující kníže Boris I. těmto mužům téměř ihned po jejich příchodu svěřil důležité místa v bulharské křesťanské církvi. Je důležité na tomto místě připomenout, že přičiněním Svatých Sedmipočetníků mohl bulharský panující kníže Symeon I. roku 894, tedy pouhých 8 let od začátku jejich působení, prohlásit tehdejší řeč bulharských Slovanů za státní jazyk tehdejšího Bulharska.

Připomeňme si v této souvislosti, že do země, v 7. století n. l. osídlené Slovany a také příslušníky jiných národů, zejména Řeky, vtrhnul ze střední Asie

příšedší protobulharský neslovanský kmen Utrigurů. Ten v zemi získal mocenskou převahu a založil tzv. „Staré Velké Bulharsko“. Tento státní útvar pak Utrigurové považovali za svoji novou vlast. Za pomoci staroslověnské křesťanské bohoslužby a po vzniku bohaté staroslověnské literatury se „Staré Velké Bulharsko“ po roce 894 stalo potom už natrvalo slovanským státem. Křesťanská víra a staroslověnský bohoslužebný jazyk pomohly sjednotit Slovany a Protobulhary do jednoho národa. Neslovanský jazyk Utrigurů pak začal postupně zanikat. Přesto jsou jeho stopy v dnešní bulharštině hodně znatelné a pro cizince dosti nepříjemné.

Svatý Kliment Ochridský, též Bulharský

Už podle přídomek **sv. Klimenta Ochridského (Bulharského)** je zřejmé, že v tehdejší Bulharsku působil nedařleko Ochridského jezera. To je dnes součástí státu zvaného Severní Makedonie. Byl rodným bratřem sv. Konstantinu-Cyrylovi a sv. Metodějovi více než žákem. Byl spíše jejich druhem. Ještě před odchodem na Velkou Moravu se s nimi vydal na misi, která je zavedla ke krymským Chazarům. Byl zřejmě u toho, když na Krymu, ve městě Chersonésu, sv. Konstantin-Cyryl a sv. Metoděj hledali, našli a vyzvedli ostatky sv. Kli-

menta I. Římského, v pořadí čtvrtého papeže a mučedníka. Ostatky sv. Klimenta I. Římského pak vzali s sebou na Velkou Moravu, kde je s velkou úctou opatrovali na Hradisku sv. Klimenta u Osvětiman. Ostatky sv. Klimenta I. Římského přenesli roku 868 do Říma, kde je s patřičnými poctami darovali tehdejšímu římskému papeži Hadriánu II.

Je možné, že už tehdy na Krymu sv. Kliment (také: sv. Klement) Ochridský přijal jméno svatého papeže Klimenta I. Římského, mučedníka. Pobýval s oběma svatými bratry také na Velké Moravě. Když se naplnil jejich čas a oba postupně zemřeli, napsal o jejich skutečích spisy „Život Konstantinův“ (ve spolupráci s tehdy ještě žijícím arcibiskupem sv. Metodějem) a snad také „Život Metodějův“. Dnes to jsou významné, staroslověnským jazykem psané písemné památky. Ještě než musel opustit Velkou Moravu, byl kněz sv. Kliment Ochridský nějaký čas vězněn a mučen. Nakonec byl propuštěn a mohl se roku 886 vydat za svým dalším životním posláním.

Doputoval nejprve do města Bělehradu a potom do Bulharska. V tehdejší hlavním městě Bulharska, zvaném Pliska, byl velmi uctivě přijat bulharským panujícím knížetem Borisem I. (panoval 852–889). Kníže Boris I. byl tehdy už křesťanem, pokřtěn byl roku 864 byzantským biskupem. Boris I. poslal Klimenta Ochridského hlásat evangelium do jihozápadního Bulharska, především do Ochridské oblasti. Ten pak v Bulharsku pokračoval ve své duchovní a literární činnosti. Zanechal po sobě mnoho spisů, věnovaných křesťanské tematice.

Dlouhodobě je sv. Kliment Ochridský nejčastěji spojován s makedonským městem Ochrid. Založil v něm klášter, který sloužil zároveň jako církevní škola. V ní se vzdělávali jeho následovníci. Právě odtud se pak šířila slovanská liturgie a vzdělanost nejen do zemí slovanského Balkánu, ale i na dnešní Ukrajinu a do Ruska. V Římě roku 868 vysvěcený kněz sv. Kliment Ochridský (Bulharský)

Kostel sv. Klimenta a sv. Pantelejmona ve městě Ochrid

byl ve druhé polovině svého života na příkaz Symeona I. (též Simeona I.) vysvěcen na biskupa. Bulharský panovník Symeon I. byl panujícím knížetem v letech 893–919, prvním bulharským carem byl pak v letech 919–927.

Dnes najdeme po celé Makedonii stovky památek, souvisejících se sv. Klimentem Ochridským. Ta nejvýznamnější je však v samotném městě Ochridu. Je to klášter sv. Klimenta a sv. Pantelejmona. Původní kostel, který zde při příchodu sv. Klimenta již stál, byl na jeho příkaz přestavěn a nově založený klášter se stal školou, kde se začalo učit nové písmo, tzv. cyrilice, které na základě hlaholice sv. Kliment sestavil a pojmenoval na počest svého učitele. Hlaholice byla ozdobné písmo majuskulní (velké „hůlkové“ písmo) cyrilice byla minuskula (malé psací písmo, praktické pro rychlé psaní a opisování textů). Dodnes cyrilicí píší mnohé země Balkánu a stala se základem i známé ruské azbuky. Sv. Kliment byl po své smrti roku 916 pochován v kryptě kostela. Koncem 15. století přeměnili osmanští Turci klášter na mešitu. Během 16. století bylo dovoleno zničený kostel a klášter obnovit, ale komplex byl znovu poškozen někdy na přelomu 16. a 17. století a Turci zde opět postavili mešitu. Po zrušení kláštera a kostela koncem 15. století byly ostatky sv. Klimenta přeneseny do jiného

z Ochridských kostelů, kterých je ve městě velké množství. Později byla mešita pobořena a v roce 2002 byl na původním místě postaven nový chrám sv. Klimenta a sv. Pantelejmona a byly sem ostatky sv. Klimenta slavnostně přeneseny. Celá lokalita byla zařazena mezi kulturní památky světového dědictví UNESCO.

Hrob sv. Klimenta v kostele zasvěceném jemu a sv. Pantelejmonovi ve městě Ochrid

Svatý Naum (Ochridský)

Podobný osud jako sv. Kliment Ochridský měl také další ze skupiny Svatých Sedmipočetníků, **sv. Naum (Ochridský)**. Pocházel z urozené rodiny. Se souhlasem papeže Hadriána II. byl roku 868 v Římě biskupem Fomosem vysvěcen na kněze. Také on po propuštění z vězení roku 885 nebo roku 886 zamířil z Velké Moravy do Bělehradu a následně do dnešní Severní Makedonie. Tam na břehu Ochridského jezera založil klášter. Ochridské jezero je pramenem řeky (makedonsky zvané) Černý Drim, která z Ochridského jezera vytéká ve městě Struga. Ve městě Kukësu se Černý Drim spojuje s řekou (albánsky zvanou) Bílý Drin. Obě řeky pak tvoří řeku Drin, která ústí do Jaderského moře. Dnes je klášter sv. Nauma (Ochridského) jednou z nejvýznamnějších památek Severní Makedonie. Je velmi oblíbeným cílem poutníků a turistů.

Svatý Sáva Sedmipočetník byl členem doprovodu sv. Konstantina-Cyrila a sv. Metoděje. Pocházel z některého z četných kmenů jižních Slovanů v oblasti Kappadonie. V roce 868 ho v Římě biskup Fomosis, spolu se Sedmipočetníkem sv. Angelárem, vysvětil na jáhna. Po vyhnání z Velké Moravy se spolu s ostatními žáky Svatých věrozvěstů uchýlil pravděpodobně do Bulharska. Byl kanonizován jako svatý a pravoslavná církev ho uvádí jako jednoho ze Svatých Sedmipočetníků.

Klášter sv. Nauma na břehu Ochridského jezera

Kult sv. Sávy Sedmipočetníka byl zvláště uctíván v Bulharsku a v Byzanci. V následujících stoletích bylo jeho jméno zapomenuto. Stalo se tak pravděpodobně pod dojmem dalších významných světců, kteří měli také jméno Sáva. V „Borilovském synodiku“ je jméno

Svatý Sáva – vlevo vedle sv. Metoděje na fresce kláštera Ardenica v Albánii

Sáva umístěno vedle jmen Konstantina-Cyrila, Metoděje, Klimenta, Gorazda, Nauma a Angelára. Dnes se v Bulharsku na sv. Sávu Sedmipočetníka vzpomíná jako na světce, který „osvítit bulharský lid“ a „těžce pracoval pro slovanskou literaturu“. Jeho tvář je zobrazena na skupinovém obrazení Svatých Sedmipočetníků.

Svatý Angelár byl žákem sv. Konstantina-Cyrila a sv. Metoděje. O jeho původu není nic známo. Mohl to být Řek, Čech, Moravan, Slovák nebo Polák. Spíše však pocházel z některého kmene jižních Slovanů. Spolu se sv. Konstantinem-Cyrilem, sv. Metodějem a s dalšími jejich učedníky podnikl cestu do Říma, kde byl, stejně jako sv. Sáva Sedmipočetník, roku 868 vysvěcen na jáhna. Po smrti sv. Metoděje roku 885 byl na Velké Moravě vězněn a mučen. Po propuštění z vězení odešel spolu s některými dalšími učedníky do Bulharska. Tam poměrně brzy zemřel na dvoře bulharského šlechtice Časlava. Sedmipočetník Angelár je uctíván jako svatý nejen v Bulharské pravoslavné církvi, ale také v římsko-katolické církvi. Vzpomínka na něho připadá na 27. červenec. Tento den je v římsko-katolické církvi svátkem sv. Gorazda a jeho druhů.

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Svatý Angelár

УДОЛѢДИТЕ СЕБѢ ПРАВОСЛАВІЕ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ АНГЕЛАРА И СВЯТЫХЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ
СВЯТЫХЪ СЕДМИПОЧЕТНИКОВЪ

Ukázka hlaholice sestavené
sv. Konstantinem-Cyrilem
Kyjevské zlomky - modlitba

ВѢРОВАМЪ ОНѢ ПРИСЛУШАЮЩЕ
КЪ СЕБѢ. О БѢ НАДЕСЕТѢ РѢКО
ШЕ СМОУ ШТОУЩЕ НАРѢДИ
НАШАДШЕ СЪШОУЩЕ НАРѢДИ
ДИ НѢВѢСН ВЪПАДѢТА ЖИВОУ
ШДѢТА СЕБѢ СЪШДѢТА. ЯКО ЖЕ
ВЪПАДѢТА МЕСТѢ СЪШДѢТА. РЕТЕ
ЖЕ ІСАНІА ДАДѢТА НѢМЪ ВЪ
ІАСТѢ. ШННЖЕ РЕКОШЕ. НѢ
СЪШДѢТА СЪШДѢТА. ТАКОМО
ПЕПѢ ХЛѢБѢ. НАДѢТА ОНѢ
АЩЕ ОУБѢ НЕШДѢТАШЕ МѢ
ПІМЪ КЪ СЕБѢ ЛІДѢ. ОТЕ БРА
ШНА. КЪ ХОУБѢ МѢЖѢ ТАКО
ПЕПѢ ПІСОУШѢ. РЕТЕ ІСАН
ТЕПІСѢ СВОИМЪ. ПОСАДѢ
НѢ НАКѢУТѢ. ПОПѢТА ДѢ
СЕТѢ. ІСАНѢВѢШЕ ПІСѢ
ПОСАДѢШЕ ВЪ СЕБѢ. ПРИЕМАЖЕ
ПЕПѢ ХЛѢБѢ. НѢВѢ РІБѢ.

Rukopis z Ochridu psaný cyrilicí
sestavenou sv. Klimentem Ochridským

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou
ponúkame všetky druhy námornej nákladnej
dopravy a súvisiace služby.

Zasielaní malých balíkov letecky a loďou.
Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa:

7250 W 90th Street, Bridgeview, IL 60455

Telefon: 708 576 8834

Email: info@tatraship.com

Viac informácií na: www.tatraship.com

www.DrSimkovic.com

NORTHWEST DENTAL CENTER

Northwest Dental Center

Doctor of Dental Surgery

Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry,
& Oral Care

Mluvíme česky a slovensky - 33 let praxe

740 Northwest Highway

Fox River Grove, IL 60021

Ph (847) 639-9300 Nwdental@att.net

Česká Katolická Jednota

**Fraternal Life Insurance
Since 1879**

**Insurance & Annuity
Products**

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

www.czechccu.org

Advokátní kancelář H&P Laws s.r.o.

*Zajišťujeme právní a realitní služby
na území České republiky*

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420 221 719 041

Fax. +420 221 719 059

Mob. +420 602 205 400

jhorky@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

Upřímná vzpomínka

*Letos 12. července 2024 tomu bude už třicet tři roků,
kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho
rodinného středu na věčnost náš milovaný
tatínek a dědeček, pan*

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn
ve Forest Park, Illinois a výroční mši svatou za něho
i za jeho zemřelou manželku Marii budeme obětovat
v neděli 14. července 2024 v 10.30 hod. dopoledne
v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

syn Josef Kučera s manželkou Ritou

syn Václav Kučera s manželkou Pavlou

syn Rostislav Kučera

Marie, Benjamin, Kristýna a Tomáš – vnoučata

Marcel a Anděla pravnoučata

*Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali
a vzpomenu si na něho v modlitbách s námi.*

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

19. a 20. července 2024 od 9.00 AM do 4.00 PM

26. a 27. července 2024 od 9.00 AM do 4.00 PM

v areálu Českého kostela

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

**Drobný nábytek, kabinety, stoly, židle,
šaty, hračky, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby,
elektroniku a mnoho dalších věcí.**

**Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.**

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhoďte hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Vděčná vzpomínka

*Letošního 15. července tomu bude osm let,
co byla Nebeským Otcem povolána na věčnost
naše milovaná maminka a babička, paní*

Adele Vacek

Narodila se 16. října 1922 v Chicagu.

Se svým manželem Ing. Janem Vackem

vychovali syna Jacka a dceru Margaret.

Byla učitelkou na katolických školách v Ciceru a v Berwynu.

Po svých předcích zdědila lásku k České zemi.

*Byla dlouholetou funkcionářkou Národního svazu českých
katolíků, Náboženského střediska Velehrad a České Misie.*

Odpočívá v mauzoleu hřbitova Woodlawn ve Forest Park, IL.

*Mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
ve středu 17. července 2024 v 10.00 dopoledne*

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenu v modlitbě.

Dr. Margaret Trybus, dcera

MVDr. Fritz a John Trybus, vnukové a ostatní příbuzní

Uložte si do kalendáře

27. července

PIKNIK

Ústředny Moravských Spolků

U klubu - Glendale Heights, IL

25. srpna

PIKNIK

ČESKÉ MISIE

U kostela - Brookfield, IL

21. - 22. září

85. Moravský den

Lithuanian World Center, Lemont, IL

Piknik na Den otců v České misii 16. června 2024

Specialitou pikniku byla pečená věřňáková kolínka se zelím

Oblíbené šátečky plněné povídkám, mákem a tvarohem

Kuchařky s kuchařem připravili 160 liber kolínek

Obětivé ženy z misie naplekly spoustu domácího pečiva

Točí se vychlazená Píseň, nalévá víno, z Česka jsou Kofoly a Mattonky

Z další nabídky pokrmů – bramboráky, langoše, klobásky a párky

Celé odpoledne se smaží populární bramboráky

Velkou oblibu si v posledních letech získaly i langoše

Naživo hraje již tradičně skupina Borůvky

DJ Tony hraje melodie pro všechny kategorie k poslechu, zpěvu a tanci

Výborné klobásky se opékají v domácí udiřně

Tajemnice misie s kolegyní prodávají poukázky na jídlo a piti

Nové stany poskytly dostatek stínu v parné neděli

Příjemné posezení pod stromy rušilo jen vrzání cikád, které se letos rojily

Tatínkům a dědečkům jsme popřáli k svátku Boží požehnání a vše nejlepší

Jak říkali naši předkové: „Dobré jídlo, dobré piti prodlužuje životy!“

Prohlášení Mons. Jana Graubnera k nálezu Ústavního soudu ve věci změny pohlaví

Přinášíme prohlášení pražského arcibiskupa Jana Graubnera, předsedy ČBK, k problematice genderu.

Lidem s genderovou dysforií chce církev pomoci. Identifikace s jiným pohlavím je nejednou výkřikem mladého člověka, který si neví rady a volá o pomoc. Jako problematické je třeba označit všechny přístupy, které poskytují falešnou naději, že lidské pohlaví lze změnit.

1. Jarní měsíce tohoto roku jsou v České republice bohaté na významné zásahy státu do přirozeného řádu soužití muže a ženy. Nejdříve Parlament změnil ustanovení občanského zákoníku a umožnil cestu k uznání rodičovství osob stejného pohlaví v důsledku adopce dětí.[1] Počátkem května pak Ústavní soud vyhlásil nález, kterým český právní řád nasměroval k pojetí lidského pohlaví jako projevu osobní volby.[2] Této druhé otázce se chci nyní věnovat.

2. Ani naše země není uchráněna jevu, který můžeme sledovat v zemích západní Evropy a ve Spojených státech amerických, totiž prudkému nárůstu osob, které zažívají pochybnosti o svém pohlaví nebo přímo tvrdí, že se narodily do „špatného těla“ a že pohlaví, s nímž se vnitřně identifikují, je odlišné od pohlaví jejich těla (genderová dysforie).

3. Tito lidé nezřídka zažívají skutečné utrpení a upřímně hledají odpověď na závažný problém, s nímž se potýkají. Osobám pociťujícím mučivý nesoulad mezi tělem a vlastním prožíváním pohlavnosti nabízí odbornou pomoc psychologové a lékaři. České právo jim umožňuje i řešení spočívající v možnosti operativní modifikaci těla (spočívající zejména v přeměně pohlavních orgánů) a s ní spojenou úřední změnu pohlaví, kterou podmiňuje současným zne-
možněním reprodukční funkce.

4. Ústavní soud tuto právní úpravu označil za protiústavní a s účinností k 30. červnu 2025 zrušil odpovídající ustanovení právního řádu. Tím zahájil celospolečenskou debatu na závažné téma a politickou reprezentaci postavil před nutnost najít ve velmi krátké době řešení mnoha problémů. Nález Ústavního soudu vychází z respektu k rozhodnutí člověka vystupovat jako příslušník odlišného pohlaví a do budoucna akceleruje oddělení právního a biologického pohlaví. Smutným symbolem takového chápání lidského pohlaví jsou „těhotní muži“ – ženy, které se považují za muže, často podstoupily také hormonální medikaci, aby získaly mužské vzezření, a přitom si ponechaly své ženské pohlavní orgány a schopnost reprodukce.

5. Ústavní soud svým rozhodnutím více otázek otevřel, než zodpověděl. Zákonodárce bude nucen nově stanovit podmínky změny pohlaví. Přijmeme německý model, kde si každý může „změnit pohlaví“ jednou ročně bez jakýchkoliv podmínek? Anebo se bude vyžadovat nějaký druh posouzení zdravotního stavu žadatele nebo vážnosti jeho žádosti? Bude mít člověk právní pohlaví pouze jedno, anebo bude záviset na příslušném kontextu, takže „ten, kdo je mužem například v úřední evidenci, může být v jiných případech s ohledem na smysl dané regulace ženou a naopak“[3]? Otevře se také otázka existence tzv. „třetího pohlaví“, tj. úředního uznání pohlaví těch, kdo se neidentifikují ani jako muž, ani jako žena? Anebo nebylo by řešením myšlenku možnosti změny pohlaví zcela opustit?

6. Rád bych do rodící se celospolečenské diskuse přispěl několika myšlenkami. Předně chci poukázat na to, že lidská bytost není ani tělem bez duše, ani čirým duchem. Člověk je jednotnou bytostí, v níž se pronikají dvě skutečnosti: duše a tělo.[4] Jak duše, tak tělo jsou konstitutivní pro to, co znamená být člověkem, a je to právě jejich sjednocení, co činí člověka člověkem a definuje jeho přirozenost.[5] Nemůže se proto stát, že by duše byla ve špatném těle.[6]

7. Lidská tělesnost – a tím také člověk jako takový – je přitom charakterizována pohlavní odlišností, dualitou. Člověk se uskutečňuje buď jako muž, nebo jako žena, přičemž tato okolnost je každému dána, není předmětem jeho volby a ani jinak není v jeho dispozici. Řečeno jinými slovy: své pohlaví nemůže nikdo změnit. Nejsem mužem nebo ženou, protože se pro to rozhoduji, ale protože jím jednoduše jsem. Rozhodnout se můžu pouze pro to, jakým způsobem své mužství nebo ženství budu prožívat.

8. Současně nelze popřít, že jsme svědky globální krize takového chápání člověka. Jak upozorňuje papež František, jedním z projevů genderové ideologie je podpora osobní identity a afektivní intimity radikálně oddělené od biologické rozdílnosti muže a ženy.[7] Právě problematika změny

pohlaví představuje nejkrajnější dotažení myšlenky, že sociální pohlaví je samostatnou kategorií, nezávislou na biologické realitě. Nález Ústavního soudu prokazuje, že toto myšlenkové schéma již zcela zakotvilo také v českém prostředí.[8]

9. Nedávná deklarace Dikasteria pro nauku víry *Dignitas infinita* označuje zásahy spočívající ve změně pohlaví za porušení jedinečné důstojnosti, kterou osoba dostala od okamžiku početí.[9] Bohužel jsme svědky toho, jak v kulturním prostředí Západu se změna pohlaví stále častěji představuje jako adekvátní řešení některých osobních problémů, a to i v případě nezletilých. Jsme svědky doslovného mrzačení zdravých lidských těl v honbě za pokojem, který změna pohlaví může údajně nabídnout. Jako určitou naději vnímám, že některé státy již začínají svůj vstřícný postoj přehodnocovat.

10. Z hlediska učení katolické církve, ale i nenábožensky motivované realistické reflexe člověka a jeho důstojnosti, jsou problematické všechny přístupy, které poskytují falešnou naději, že lidské pohlaví lze změnit. Nelze tak učinit ani úředním aktem, ani bolestivým a znetvořujícím chirurgickým zákrokem, ani hormonální medikací.

11. Prosazení subjektivního pojetí v pohlaví není adekvátním řešením situace osob, které pociťují rozpor mezi tím, jak chápou sami sebe, a svým skutečným pohlavím. V této souvislosti zejména myslím na nezletilé, kteří nemají dosud plné uchopení toho, co znamená být mužem nebo ženou, a kteří oprávněně mohou prožívat v této oblasti mnohé zmatky. Bohužel ani naší zemi se nevyhýbá smutná praxe podávání blokátorů puberty a utvrzování mladých v tom, že změna pohlaví odstraní příčinu problému, s nímž se potýkají.

12. V rámci diskuse o možném řešení Ústavním soudem navozené situace považuji za nezbytné poukázat na to, že nález Ústavního soudu není nekritizovatelný. Žijeme v podmínkách demokratického právního řádu, což po nás vyžaduje, abychom respektovali rozhodnutí orgánů vydaných v mezích jejich kompetencí stanovených právním řádem. To ale neznamená, že tato rozhodnutí nemohou být chybná a nemohou být předmětem odůvodněného nesouhlasu. Ostatně skutečnost, že sám Ústavní soud prakticky totožnou otázku vyřešil v roce 2021 s přesně opačným výsledkem, naznačuje, že jeho názory se v čase proměňují, patrně aby reflektovaly společenský kontext jeho rozhodování.[10] Diskuse je na místě, protože úsilí o to, aby právní řád respektoval skutečnou lidskou důstojnost a přirozenost člověka jako duchovně tělesné bytosti, respekt k přirozeným lidským právům posiluje.

13. Chci vyzvat všechny odpovědné osoby, aby se potřebám lidí trpících genderovou dysforií věnovali se vši vážností a naléhavostí a hledali řešení, které pomůže odstranit anebo alespoň zmírnit utrpení, jímž procházejí. Chci vyzvat také

všechny politiky, aby odložili ideologické brýle a hledali společně s odborníky řešení směřující k integrálnímu lidskému naplnění a respektu k obecnému dobru. Apeluji také na každého, kdo se bude debat o nové právní úpravě účastnit, aby hledal pravdu o člověku a aby diskutoval způsobem, který nebude bezdůvodně zraňovat ty, kteří trpí nesouladem mezi pociťovaným a skutečným pohlavím.

14. Vnímám také potřebu, abychom těmto lidem byli nablízku také jako Církev a to především prostřednictvím odborníků (psychologů, rodinných terapeutů a lékařů) inspirovaných Božím pohledem na člověka a jeho celistvost a duchovním doprovázením. Přeji si, aby v církvi každý našel uzdravující Boží přítomnost.

15. V neposlední řadě je vhodné připomenout dlouhodobou snahu papeže Františka a celé církve ohledně posílení kvality rodinného života. Děti, které žijí v harmonické a stabilní rodině, které zakouší lásku své matky a otce, jsou uchráněny nejednoho zmatku a jsou kvalitně připraveny pro budoucí odpovědný život.

16. Když rodiče odpovědně vychovávají své děti a poznají, že je jejich dítě nadané určitým směrem, ihned se snaží najít mu co nejlepší pedagogy, aby své nadání rozvinulo. Neměli bychom podobným způsobem ve výchově rozvíjet u mladých lidí i jejich přirozené zaměření k tomu být mužem nebo ženou?

[1] Srov. sněmovní tisk 241, novela občanského zákoníku.

[2] Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23 ze dne 24. dubna 2024.

[3] Odlišné stanovisko soudce Milana Hulmáka k nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23, odst. 6.

[4] Srov. Papež Benedikt XVI., encyklika *Deus caritas est* (2006), odst. 5.

[5] Srov. Katechismus katolické církve, odst. 365.

[6] Komise pro nauku víry Konference biskupů Spojených států amerických, *Doktrinální poznámka k morálním limitům technologické manipulace s lidským tělem*, odst. 4.

[7] Papež František, posynodální apoštolská exhortace *Amoris Laetitia* (2016), odst. 56.

[8] Srov.: „Ztotožňuje-li se někdo trvale s odlišným pohlavím, než jaké mu bylo přiřazeno podle biologických znaků a přeje-li si projevovat se v souladu s tím, jde o svobodné rozhodnutí jednotlivce o sobě samém spadající pod ochranu práva na sebeurčení a osobní autonomii.“ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23, odst. 69.

[9] Dikasterium pro nauku víry, deklarace *Dignitas infinita* (2024), odst. 60.

[10] Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/23, odst. 42.

Pastýřský list pražského arcibiskupa Mons. Jana Graubnera k přípravě snoubenců a doprovázení manželů

Draží přátelé, sestry a bratři, všichni víme, že základem společnosti je rodina. Zároveň vidíme, že šťastné a věrné manželství, které je základem zdravé rodiny a dobré výchovy dětí, není snadné. Vidí to i papež František, který svolal už dvě synody o rodině a vydal knihu *Radost z lásky* (*Amoris laetitia*). Opakovaně vyzval Evropany, aby měli děti a varoval před důsledky vymírání národů. Z jeho iniciativy vydalo Dikasterium pro laiky, rodinu a život dokument nazvaný *Katechumenátní programy pro manželský život*, který nám ukládá společný úkol.

V současné situaci, kdy v mnoha zemích rozvinutého světa vidíme velkou křehkost manželství, kterou mimo jiné působí požitkářství spojené s deformací krásy a sexuality, kdy sebestřednost ztěžuje přijetí manželských závazků života a lidé dostatečně nechápou svátost manželství, či manželství jako povolání od Boha, je třeba něco změnit na službě církve manželům. Musíme jim pomoci.

Papež mluví o manželském katechumenátu, tedy širší přípravě snoubenců, kteří si při přípravě na manželství mají upevnit víru a osvojit křesťanský styl života. Nejde jen o předání nauky, ale cílem je oživit Kristovu přítomnost mezi manžely, překročit styl teoretické přípravy a jít společně po cestě, která je dovede k setkání s Kristem a pomůže dozrát k poznání povolání.

Kdo za doprovázení odpovídá? Celé církevní společenství. Každá farnost má mít pastorační tým složený z kněze a manželských párů. Kněz a laici se doplňují, ne nahrazují. Farář koordinuje a sdílí službu s manželskými páry, které především svědčí a předávají zkušenosti. Cílem přípravy není krásná svatba, ale krásné manželství, společná cesta ke svatosti, která zahrnuje celý život. Přípravě kněží a řeholníků se věnují léta formace. Podobně musí církev připravovat i laiky na manželství, které je jejich povoláním a posláním.

Co nás čeká? Připravit kněze i doprovázející manželské páry ve farnostech. Propojit pastorační práci dětí, mládeže a rodin. Od začátku uvádění do křesťanské víry pomáhat všem při objevování povolání ke svatosti a k manželství, kněžství, či řeholnímu životu. Biskupství má zajistit program přípravy. Dbát na to, aby trvala tak dlouho, aby umožnila zrání; aby středem přípravy byla víra a setkání s Kristem; aby byla rozdělena do etap doprovázených obřady slavenými ve společenství.

Vzdálená příprava se týká už dětí a mládeže, které je třeba vychovávat k sebeúctě a úctě k druhým, naučit křesťanskému pohledu na člověka a rozvíjení povolání ze křtu. Má vychovávat dospívající v oblasti citů a sexuality k velkorysému, výlučnému a věrnému lásce, nabídnout jim cestu lidského a duchovního růstu.

Žádost o sňatek není jen formalita, ale i setkání s Kristovou láskou v duchovním prostředí, kdy se ujasní, že věrnost, výlučnost, nerozlučitelnost, plodnost a úplnost jsou podstatnými rozměry pouta lásky, a nejen znaky katolického manželství. Svátost manželství není jen morální a právní povinnost, ale pomoc, aby manželé mohli žít věrohodnou láskou. Křesťanské rodiny ukazují svým svědectvím, že teprve probuzená víra vede k životu ze svátosti. Příprava může trvat týdny pro křesťanský formovaný a měsíce pro ty, kteří potřebují teprve poznat svou křesťanskou identitu. Pokud výslovně a formálně odmítnou to, co církev zamýšlí při uzavírání manželství, nemohou být ke svatosti manželství připuštěni. Pokud nepopírají, co církev učí, pak i když nemají dostatečnou dispozici, nebudou vyloučeni.

Blízká příprava trvá asi rok podle zapojení snoubenců do církevního života. Ve chvíli, kdy se rozhodnou uzavřít manželství, mohou být zásnuby a začít bezprostřední příprava na manželství, která trvá několik měsíců. Jde o opravdové a řádné uvedení do svátosti manželství. Jde skutečně o cestu víry. Snoubenci se mají zapojit do života církve účastí na modlitbě, na nedělní mši, jít ke zpovědi, účastnit se duchovní obnovy a přátelských posezení s pastoračním týmem, kde se mluví o svátosti

manželství, párových vztazích, o psychologii muže a ženy, rozdílné citlivosti a odlišném způsobu navazování a rozvíjení vztahů, o zásadách manželské sexuality, správném pojetí odpovědného otcovství a mateřství, o výchově dětí, formaci svědomí a zkušenostech starších manželů.

Jde o doprovázení na cestě obrácení a stále hlubšího chápání smyslu manželského života podle logiky úcty, trpělivosti a milosrdenství. Manželská čistota žádá nejen, zdržet se neuspořádané sexuality, ale ukazuje správný směr a růst manželské lásky a chrání ji před manipulací, učí věrnosti pravdě své lásky.

Cílem blízké přípravy je: uvedení do křesťanské víry a zapojení se do života církve; uvědomění si podstatných charakteristik svátosti manželství; probrání témat párových vztahů a poznání vlastních psychologických a citových nedostatků; dokončení společného rozlišování ohledně povolání k manželství; pokračování s větší rozhodností na duchovní cestě.

Bezprostřední přípravu je vhodné začít duchovní obnovou a předáním symbolu, například modlitby, kterou se mohou společně modlit. V rámci duchovní obnovy mají slavit svátost smíření. Ta disponuje k přijetí milosti, odstraňuje pocity viny i z minulosti. Je dobré zapojit rodiče, svědky a rodinu do společné modlitby před svatbou.

Cílem bezprostřední přípravy je: připomenutí naukových, morálních a duchovních aspektů manželství, duchovní zkušenost setkání s Pánem a příprava na vědomou a plodnou účast na svatební liturgii.

Katechumenát nekončí svatbou, ale pokračuje doprovázením v prvních letech. Trvalý stav manželství vyžaduje trvalou formaci novomanželů. Proto jim církev nabízí pravidelná setkání a těm, kteří změní bydliště, doporučuje zapojení do nové farnosti.

Po svatbě se vracíme k tajemství svátosti manželství a učíme se z ní žít v konkrétních situacích, které jsou často jiné než ideální představy na začátku. Učíme se pěstovat setkání s Kristem jako zdroj obnovy manželské milosti a osvojení manželské spirituality, která žije společnou cestou ke svatosti. V této fázi se zvláště starší páry dělí o to, co se na své cestě manželství naučily. Manželé se potřebují s Kristem neustále setkávat a nechat se živit jeho přítomností, čerpat ze svátosti eucharistie a svátosti smíření, aby měli živý kontakt s Ježíšem a mohli se mu připodobit. Prostřednictvím svátosti postupně dozrává manželská identita.

Po pěti letech doprovázení se mohou manželské páry zapojit do běžné rodinné pastorace ve farnostech nebo v jiných společenstvích. Některé se zapojí do přípravy dalších snoubenců či péče o děti a mládež nebo animace společenství. Zkušenější se pak mohou zapojit do pomoci manželům v krizi.

Absolvování celého programu nebude podmínkou svatby, ale ve všech farnostech musíme jeho nabídku zajistit. Naopak i manželé, kteří neměli takovou přípravu před svatbou, se mohou zapojit po svatbě. Příprava bude vhodná i pro páry, v nichž je jeden nevěřící, nepraktikující nebo člen jiné církve.

Nyní chceme připravit kněze i laiky ke službě doprovázení podle tohoto programu. Služba pastoračního týmu rodinám má fungovat v každé farnosti. Kde to není možné, spojí se více farnosti a koordinátorem bude vikář. Diecézní centrum pro rodinu ve spolupráci s církevními hnutími a sdruženími zajistí formaci doprovázejících manželů.

Manželské páry, které jsou ochotné se po potřebné přípravě do nové služby zapojit, prosím, aby se do konce prázdnin přihlásily prostřednictvím svých farářů. Ti pak dostanou bližší informace. Přípravu začneme na podzim. Věřím, že ochotné přijetí a uvedení do praxe tohoto papežova návrhu, který nabízí laikům významnou roli při obnově církve, přinese požehnání nejen našim rodinám, ale i celé společnosti. Pro takovou věc stojí za to se nasadit i za cenu oběti.

S díky za spolupráci na díle obnovy, i za jeho podporu modlitbou, zdraví a každému z vás žehná
† arcibiskup Jan

Vrány prokázaly svoje schopnosti učit se. Chápou význam číslic a mohou se naučit počítat nahlas

Biologové žasnou nad intelektuálními schopnostmi vran. Při jednom z posledních výzkumů vyšlo najevo, že tito ptáci jsou schopni počítat. Bez problémů rozpoznají číslici evropského písma, pochopí její význam a přečtou ji nahlas. Ukázal to jednoduchý test, kterému byli tito ptáci podrobeni skupinou vědců na Eberhardově-Karlově univerzitě v německém Tübingenu.

Výzkumníci skupinu tří vran nejprve proškolili. Vrány seznámili s číslicemi od jedné do čtyř. Ukázali jim také, co která z těchto číslic znamená, tedy jaké množství znázorňuje. Jakmile si vrány znalosti osvojily, začali jim vědci promítat číslice na monitor. Ptáci měli za úkol symboly rozpoznat a přečíst. To znamená, že měli vydat patřičný počet zvuků. Při číslici jedna měla vrána zakrákat jednou, při dvojce dvakrát, při trojce třikrát. Při čtyřce se od ní očekávalo, že zakráká čtyřikrát. Když měla splněno, klofla do klávesnice „enter“.

Sedící vrána

„Všechny tři vyškolené vrány to dokázaly“, popsala situaci hlavní autorka studie Diana Liao. Počítání od jedné do čtyř se prý vrány naučily velmi rychle. Bez sebemenší chyby dokázaly všechny čtyři číslice přečíst a vyhodnotit už po 160

opakováních. „A pokud bychom v učení pokračovali, jsem si jistá, že by si stejně rychle osvojily číslice od pětky nahoru“, doplnila své sdělení paní Diana Liao.

To ale není všechno. Když vědci ptačí hlasy analyzovali, zjistili ještě jednu zajímavou skutečnost. Vrány krákalý při čtení každé číslice jinak. Zvuk při čtení jedničky nebyl stejný, jako zvuk při čtení dvojky, trojky a čtyřky. Vypadá to tak, že vrány opravdu počítaly. Stejně jako lidé používaly pro čtení každé číslice jiný, výrazně odlišný akustický projev. Našly si svůj vlastní způsob čtení symbolů 1, 2, 3, 4.

Neurolog a spoluautor studie Andreas Nieder to přirovnal k prvním pokusům lidských batolat osvojit si početní dovednosti. „Je to opravdu podobné. Když se malého dítěte zeptáte, kolik jablíček je nakresleno na obrázku, také vám hned neodpoví, že jsou tam tři jablíčka. Místo toho je začne po jednom počítat. Řekne: Jedna, dvě, tři. Teprve později se dítě naučí používat číslice jako samostatné symboly, které se vztahují ke konkrétním veličinám“, vysvětlil Andreas Nieder.

To všechno nám ukazuje, čeho jsou vrány schopné. I ony zjevně dokáží vystavět abstraktní číselný koncept a použít ho ke komunikaci s jinými tvory.“ Zdá se, že je to poprvé, co vědci prokázali takovou dovednost u jiného živočišného druhu než je člověk.

*S využitím zprávy Diany Liao a kol.
prostřednictvím literární práce
Veroniky Rodriguez do tisku připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Pán Ježíš

v českých pohádkách

Jak povstaly houby

Apoštol Páně, Petr, nebyl hned svatým. Právě cesty s Pánem Ježíšem po světě ho měly vycvičit v trpělivosti, v odříkání, v pokoře a ve skromnosti. Nejedna cesta pro něho byla zkouškou a poučením do budoucnosti. Ze všeho, co zkusil s Pánem Ježíšem na cestách, měl si vzít příklad a poučovat pak druhé.

Jednou, aniž to svatý Petr tušil, byl podroben zkoušce, ve které, bohužel, neobstál. Dostal tím od svého Pána účinnou lekci na celý život.

Kdysi se vydali na cestu časně zrána. – To byla krása a nádhera v té jarní přírodě! Vzduch sice voněl zemí a květy, byl však chladný a zastřený jemnou mlhou. Slunce se na východě klubalo z mráčků. Ptáčekové tak jásavě zpívali, že byla obava, aby jim hlasivky v hrdélku nepopraskaly.

Duše svatých poutníků tonuly ve štěstí a radosti. Za několik hodin slunce donutilo mlhu, aby se schlíple položila na trávu a proměnila v rosu. Sluneční paprsky se zabodly do země a pálily všechno, co bylo na dosah jejich účinku.

Jak tepla přibývalo, tak ochabovala i Petrova dobrá nálada. Měl už hlad a žízeň, ale na každou jeho prosbu, aby si odpčinuli a občerstvili se, Pán záporně zakroutil hlavou.

Blížilo se poledne. Svatý Petr se potil, odfukoval si i vzdychal. Pán Ježíš se jeho počínání jen usmíval.

„Je ti horko, Petře. Potíš se, jak pozoruji, ačkoli neděláš nic namáhavého. Jdeme jako na procházku. Pohlédni tam na toho oráče a všimni si, jak pracně obdělává své pole, jak v potu tváře se namáhá dobýt ze země obživu jak pro sebe, tak i pro své drahé. Vidíš, nedbá horka, pracuje bez přestání, nedopřeje si dlouhého postávání, jen tak, co by si na okamžik lépe vydechl, a lopotí se dál. To je vytrvalec. Chce něco dokázat!“

Petr sklopil oči a přiznával se: „Mistře, stydím se za své nařikání a za svou slabou vůli. Víím, že silný muž v nepřijemnosti zatne zuby a pokračuje na svém díle.“ V duchu však si nepřestal namlouvat, že by bylo přece lepší, kdyby se aspoň na chvíli zastavili, oddechli si a třeba jen ze studánky se napili a svlažili suché rty. Pán Ježíš dobře věděl o Petrových myšlenkách. Konečně k poledni dorazili do vesnice, kterou neuviděli dříve, dokud do ní nevešli, tak byla schovaná v údolí za stromy. Z komínů vystupoval kouř. Po dědině táhla vůně čerstvého pečiva. Petr pronesl:

„Pane, žízním. Nemáš-li nic proti tomu, vstoupím zde do toho stavení a poprosím o trochu vody.“ Do vrat právě vjí-

žděl sedlák, který se vracel z pole. Viděl na pocestných, že potřebují nějakého občerstvení, proto je zval, aby jen vstoupili k nim dále. – Vešli tedy za ním na dvůr. Selka, jak zvěděla od muže, oč jde, hned volala na dceru, ať skočí se džbánem pro čerstvou vodu. Sama pak přinesla ven mísu dozлата upečených koláčů; při pohledu na ně se sliny v ústech sbíhaly. Kupodivu, Pán Ježíš koláče odmítl, vodou však nepohrdl, napil se několik doušků a podal džbán svému učedníkovi. Svatý Petr vrácením koláčů byl zdrcen a nechápavě i vyčítavě se díval na Pána, který se dal klidně do řeči s hospodářem o počasí, o úrodě, o kravách a ostatních selských trampotách.

Svatého Petra to nezajímalo. Bedlivě střežil mísu koláčů, kterou selka postavila na otevřené okno u kuchyně. Když Pán Ježíš nahlížel ze zápraží s hospodářem do chléva a rokovali navzájem o té němě tváři, svatý Petr se přiblížil, jako by měl zájem o to, co se povídá, ale nepřistoupil až k nim docela, jen natolik, aby měl na dosah ruky mísu s koláči. Ve vhodné chvíli vzal si Petr několik koláčů a schoval je do kapsy.

Pán Ježíš, ač obrácen zády, dobře věděl, čeho se svatý Petr dopustil. Krátce nato se Spasitel s těmi poctivými lidmi rozloučil a odcházel. Svatý Petr ho následoval. Těšil se na tu chvíli, kdy bude moci sníst ukradené koláče. Štěstí svatému Petrovi přálo. Netrvalo dlouho a dostali se do lesa. Kráčeli pěšinou, Pán Ježíš napřed, svatý Petr za ním. Teď nastala chvíle, aby se koláče dostaly, kam patří. Apoštol sáhl do kapsy, ulomil polovici koláče a vsunul do úst. Ach, to byla vůně a lahoda. – Než, běda. Ještě ani sousto pořádně nerozkousal, když Pán Ježíš se trochu poohlédl a pronesl:

„Škoda, Petře, že jsme si nevzali nabízené koláče. Přišly by nám teď vhod. Co tomu říkáš?“

Svatý Petr musil za každou cenu něco odpovědět. Aby se však neprozradil, dal si dlaň k ústům, vyplivl do ní rozkousaný koláč a zahodil do křoví vedle cesty.

Zdálo se, že Mistr se zamyslel a nevěnoval ani pozornost tomu, co svatý Petr odpovídal. Kráčeli zase mlčky. Apoštol si myslel, že nadešel příhodný okamžik, aby si pochutnal na druhé polovici koláče. Tentokrát se nebude zdržovat dlouhým pochutnáváním v ústech, nýbrž hned sousto spolkně.

Sotva měl druhou polovíčku koláče na jazyku, zase se Pán Ježíš maloučko obrátil po apoštolovi a řekl:

„Petře, jak ten les voní pryskyřicí. Lesní vzduch tráví. Nemáš hlad? Já bych hned něco snědl.“

Svatému Petrovi leknutím se zastavil dech. Nedal pozor, a jak chtěl rychle polknout koláč, uvízl mu v krku, podráždil

sliznici, takže hlučně kýchl – a rozkousané pečivo odletělo daleko do lesa.

To je směla, to je směla, nařikal v duchu svatý Petr. Cožpak ani jeden koláč nesním v klidu? – Nesnědl ani jeden. Vždycky, když už se těšil, jak uleví svému kručícímu žaludku, vždy Pán Ježíš na něho promluvil, takže musil ubohý apoštol každé sousto vyplivnout, aby se neprozradil, že něco tajně jí.

Konečně, při posledním koláči, obrátil se Pán Ježíš k apoštolu docela a řekl mu vyčítavě:

„Petře, odhod' i poslední sousto, poskvrněné slinami tvé falešnosti. Myslíš, že nevím, co tropíš za mými zády? Ukradls selce koláče a teď bys je rád nepozorovaně snědl. Petře, není ti hanba takto podvádět svého Mistra, o němž přece víš, že je to Bůh a člověk, jemuž není nic skryto, jenž vidí každému člověku až do nejtajnějších záhybů duše? Teď zde stojíš zahanben a čekáš na můj rozsudek. Vyčítky tvého vlastního svědomí nechť jsou ti trestem.“

Smutná byla další pout' pro svatého Petra. Slzel a vyčítal si trpce svůj poklesek.

Přespali v jedné hájovně za lesem. Svatého Petra tam nic netěšilo, ačkoliv se setkali s úslužnými lidmi a kraj byl krásný jako na obrázku. Pán Ježíš po celou dobu se svým apoštolem nepromluvil, a jako by ho chtěl ještě více potrestat, vracel se druhý den lesem touže pěšinou, kudy tam přišli. Svatý Petr prožíval na tom zpátečním pochodu pravá muka.

V těch místech, kde včera odhazoval rozkousané koláče, uviděl vedle cesty, i dále v houští, cosi zvláštního, co ještě nikdy před tím nespatril.

Pán Ježíš se zastavil a ukázal na ty rostliny rukou: „Vidíš, Petře, ty hnědé kloboučky na bílé nožičce? Viš, co to je!“

„Nevím, Pane.“

„To jsou houby. Vyrostly z onoho Božího daru, který jsi zde včera zahazoval. Bude to pro chudinu druhý chléb.“

„To jsou tedy houby. – Ale, Pane, jak to, že si jsou sice všechny podobny, přesto však barvu i některé maličkosti mají různé?“

„To je tak. Ze střídý koláče vyrostly houby sladké, lidskému zdraví prospěšné, hříby a ostatní jedlé houby – z kůrky povstali modráčci – a z falešných slin tvých úst vznikly pak houby jedovaté a ostatní prašivky. Učinil jsem tak proto, aby Boží dar nepřišel nazmar, aby si lidé vážili chleba, nešlapali po něm a nepohazovali po zemi a po cestách.“

Svatý Petr odprošoval Krista Pána a sliboval mu, že se polepší. – Na důkaz, že se na něho už Kristus Pán nehněvá, brával Pán Ježíš svatého Petra s sebou i na další cesty, kde ho poučoval a vedl takovým způsobem, že z apoštola Petra se stal svatý a věrný učeník Páně.

Proč je dřevo sukovité?

Kdysi šel Pán Ježíš se svatým Petrem kolem jednoho hostince, z něhož bylo slyšet už z daleka zpívání napilých lidí. Ježto měl svatý Petr hlad a žízeň, prosil Pána:

„Vejděme tam a dejme si něco na posilněnou, neboť nohy klesají pode mnou slabostí.“

„Co ti to napadá. Petře? Mezi opilce bys chtěl jít? Což nevíš, že každý jen trošku slušný člověk se opilci zdaleka vyhýbá? A tam je jich tolik!“

„Pane, sedneme si k jinému stolu a za chvíli půjdeme dále!“ škemral apoštol.

„Nu, když chceš, tak si tam jdi sám. Já zatím počkám na tebe tamhle na návsi pod lipou,“ děl Pán Ježíš k svému apoštolu.

I vešel svatý Petr do hostince, ale jako by šlápl do vosího hnízda. Opilci, kteří podle složených nástrojů na zemi byli pravděpodobně tesaři, hned pokřikovali na Petra:

„Sedni si sem mezi nás a napij se s námi. Jistě umíš také nějakou veselou písničku. Zazpíváš nám ji, ať je veselo. Pij, nestyď se za nás. Vypiješ-li tento korbel piva najednou, uvidíš, že tě pohostíme, jak se patří.“

Svatý Petr, který se vždy vystříhal všeho obžerství, začal se zdráhat. Ale to si teprve dal. Opilí tesaři se do něho dali holemi, takže byl rád, když se mu podařilo vyváznout s několika ranami na zádech. Běžel rovnou k Pánu, jenž dosud seděl na návsi pod lipou na lavičce.

„Nu, jak ses tam poměl?“ otázal se Mistr apoštola. „Dostal jsi něco k snědku?“

„Nedostal, Pane,“ odpověděl s pláčem svatý Petr, „neboť jen jsem tam vešel, pustili se ti opilci do mě a dali mi na pamětnou holemi přes záda. Kdybych neutekl, byl bych bit jako žito.“

„Vidíš, nevaroval jsem tě před nimi? Snad ses s nimi nehádal?“

„Nehádal, ale zbili mě přece, že jsem s nimi nechtěl pít a zpívat, ač jsem jim ve zlém ani stébla křížem nepoložil,“ posteskl si znova apoštol.

„Měl jsi mne poslechnout a bylo by se ti to nestalo,“ pravil Pán Ježíš. „Což nevíš, že co mluvím, je vždy svatá Božská pravda, a že kdo v má slova věří a řídí se mými radami, nikdy nepochybí a nezbloudí?“

„Vím to všechno, Pane, kdybych však byl na tvém místě, potrestal bych ty opilce,“ horlil svatý Petr. „Jsou to tesaři a snad i truhláři a dřevaři. Daří se jim asi příliš dobře a nevědí ve své bujnosti, kdy přestat. Já bych věděl, jak učinit jejich hýření konec.“

„Jak?“ tázal se Mistr, ač věděl dobře, co chce říci jeho apoštol.

„Potrestal bych je. Zařídil bych to tak, aby v každém dřevě byly suky tvrdé jako železo. Když by zpracování takového dřeva dalo lidem více práce, věru, nezbyvalo by jim potom času ani na hýření, ani na rvačky. Ostatně, byl by to jen zasloužený trest, že se mnou tak nelidsky jednali,“ minil svatý Petr a čekal, co Pán Ježíš na to odpoví.

Pán skutečně přisvědčil svému služebníku a pravil:

„Staň se, Petře, jak si přeješ. Necht' tvrdé suky otupují tesařům a truhlářům pilky, sekery a hoblíky.“

Od těch dob má tedy dřevo tvrdé suky, které lidem ztěžuje mnohou práci.

Pokračování příště.

Podle knížky Julia Košnáře

Pán Ježíš v českých pohádkách - z roku 1945

Stála jsem u brány nebe a pekla (3)

Osobní svědectví paní dr. Glorie Polo

Gloria Constanza Polo Ortiz
 * 30. listopadu 1958 v Kolumbii.
 V Bogotě 5. května 1995
 byla zasažena bleskem.
 Několik dní ležela
 v nemocnici v kómatu.
 Během této doby měla
 následující vnitřní zážitky.

(Pokračování z minulého čísla)

Cti otce svého a matku svou...

Nyní jsme došli ke čtvrtému přikázání: *Cti otce svého a matku svou...*

A Pán mi i v této oblasti postavil před oči, jak jsem během svého života byla *nevděčná* vůči rodičům. Jak často a jak zle jsem proti nim *nadávala a je proklínala*. Předhazovala jsem jim, že mi nemohli poskytnout všechno to, co už dostaly mé přítelkyně. A bylo mi jasné, jaká jsem byla dcera, která prostě nic neuměla ocenit a pro kterou všechno, co mi rodiče s mnoha obětmi a za velkých námah poskytli, bylo prostě bezcenné.

Ano, ve svém hněvu vůči rodičům jsem zašla dokonce tak daleko, že jsem prostě tvrdila, že tato paní vůbec nemůže být mou matkou, protože mi prostě připadala tak primitivní a *považovala jsem ji za tak málo, než aby mohla být mou matkou*. Bylo pro mě tak odporné, když jsem viděla tento výsledek o sobě samé. Totiž o jedné ženě bez Boha a jak tato žena bez Boha ničila a negativně ovlivňovala všechno, co jen přišlo do její blízkosti; ale nejhorší na tom všem bylo, že jsem si přitom ještě namýšlela něco zvláštního, především že jsem také dobrá a svatá.

Pán Bůh mi také objasnil, proč jsem si jen *mohla namýšlet*, že se při tomto čtvrtém přikázání jistě nemám čeho obávat. Byla jsem si totiž jen proto jistá, že tuto překážku zvládnou levou rukou, protože, ano, v posledních letech jejich života jsem *financovala lékaře a léky*, které moji rodiče potřebovali, když byli nemocní. Jen kvůli tomuto zcela obyčejnému příběhu jsem si namýšlela, že jsem toto čtvrté přikázání naplnila víc než dost. Zrovna to *zapadalo do mé životní filosofie*, podle které jsem právě *posuzovala a*

zařazovala všechny své skutky jen podle principu peněz a financí. A právě tak tomu bylo i s mými rodiči. Prostřednictvím svých peněz jsem jimi manipulovala a činila je poddajnými vůči svým účelům a zájmům.

Moje bohatství mě jim, mé matce a otci z prostých poměrů, vyvýšilo jako nějaké božstvo, které oni sami zaslepení mými penězi opravdově uctívali. A tato *situace, vytvořená mamonem*, mi také dovolovala, abych *po svých rodičích v drzé svévoli šlapala*. Nedokážete si představit, jakou bolest mi působily a až do morku kostí bolely tyto jasné poznatky o mém dřívějším životě, které jsem směla mít díky milosti Boží. Musela jsem přihlížet, jak můj otec naplněn velkým smutkem plakal a vzlykal nade mnou a nad mým chováním; neboť přes všechny své slabosti *byl dobrým otcem*.

Učil mě, abych byla pracovitá a snaživá a vedla počestný život. Neboť jen ten, kdo koná dobrou práci a osvědčí se ve svém povolání, bude činit pokroky a někam to dotáhne. Ale bohužel mu při všech jeho námahách, aby mě dobře vychoval, *unikl jeden malý detail*, který je ale něčím zcela podstatným, totiž *že jsem měla také duši, která byla před vyhladověním*, a že on jako vzor pro svou dceru měl poslání, aby mi přiblížil svým životem i radostnou zvěst a víru. A v tomto ohledu zcela selhal a prostě vůbec neviděl, jak se celý můj život na základě pochybení tohoto malého detailu potápěl a jak jsem stále hlouběji vlezla v tomto bahně.

Bolelo mě, když jsem viděla, jaký byl můj *otec záletník*. Cítil se šťastně a velmi blaze, když mohl mé matce a všem lidem vyprávět a chlubit se tím, jaký byl „máčo“ (jihoamerický výraz pro kozla, záletníka a domácího tyrana a podobně), protože měl současně mnoho žen (jeho řeč: mnoho bab) a byl schopen je všechny udržet a uspokojit. Kromě toho můj otec nadmíru *pil a kouřil*. Na všechny tyto neřesti a špatné zvyky byl můj otec nyní ještě i *pyšný* a hodně si na tom zakládal; neboť byl mylného názoru, že to nebyly žádné neřesti, ale zcela naopak ctnosti, které ho činily něčím zvláštním.

A tak jsem již v mladých letech vnímala, jak moje *matka často seděla doma uplakaná*, když se můj otec začal zase jednou chlubit svými dalšími ženami a dobrodružstvími, které s nimi měl. A čím častěji jsem to zažívala, tím více *rostl vztek, hněv a odpor, který mě přepadal*. A nyní vidím průběh svého dřívějšího života a najednou chápu, jak mě tyto neovládané pocity a odpor pomalu *ženou do „duchovní smrti“*,“ přivádějí mou duši k zahynutí. Přepadl mě mohutný *hněv*, když jsem se musela dívat, jak můj táta ponižoval moji mamku před očima celého světa. A začínám se proti tomu bránit, reptám proti tomu a domlouvám své matce a pokouším se ji ovlivnit. Mluvím k ní například takhle:

„Nikdy nebudu jako Ty, nikdy si od žádného muže ne-nechám takové věci líbit. My ženy právě nemáme v naší

společnosti žádnou cenu a jsme proto tak pokořováni, protože existují ženy, které jsou jako Ty a nechají si všechno libit. Ženy, které se bezvládně podrobují svévoli „máču“, které už nemají žádnou důstojnost a hrdost, jsou spíše jen zlomenými osobnostmi. Právě ženy, které dovoli domýšlivým mužským, aby po nich šlapali a jednali s nimi jako s nejposlednějším výkalem.“

A když jsem byla už trochu starší, řekla jsem svému otci:

„Nikdy, věř mi a zapiš si to za uši, tati, nikdy nedopustím, aby se mnou nějaký mužský jednal a pokořoval mě tak, jak to stále znovu děláš s mou mamkou. Když to dojde tak daleko, že mi bude muž nevěrný a bude mě podvádět, pomstím se mu a zašlapu ho do kanálu. Se mnou ne, můj milý táto!“

Nato mě můj otec zmlátil jako žito a křičel na mě: „Co si to jen dovoluješ? Co se to opovažuješ? Co myslíš, že jsi, abys se mnou tak mluvila?“ Vůbec si nedokážete představit, jaký zlý „máčo“ byl můj otec. A já jsem nedovedla držet pusy a odpověděla jsem: „I když mě zmlátíš a dokonce zabiješ, přísahám Ti, že něco takového si nenechám libit. V případě, že to někdy dojde tak daleko, že se vdám a pak se dozvím, že můj manžel mi je nevěrný, pak se na něm strašným způsobem pomstím, abyste vy mužští konečně pochopili, co zakouší žena, když s ní muž jedná jako s nejposlednějším výkalem, ponižuje ji a šlape po ní jako po špinavém hadru“.

A tímto způsobem *jsem se celou dobu užírala vším tímto odporem, tímto hněvem a tímto vztekem* a zasypávala jsem tím své myšlenky a mozek. *Já sama jsem otravovala svého ducha a svůj charakter.* Když jsem pak byla už samostatná a dospělá - a přirozeně jsem už měla také dostatek peněz - začala jsem svoji matku stále znovu ovlivňovat tím, že jsem jí říkala: „Viš co, mami? Rozejdi se s tátou, rozved' se s ním!“ A tak jsem se chovala, ačkoliv jsem svého otce velmi ctěla a také měla ráda. Přesto jsem vždy znovu nanovo své matce domlouvala a říkala jsem jí:

„To přece nemůže být, abys prostě tak snášela takového chlapa jako je můj otec! Buď si přece vědoma své důstojnosti ženy! Vydobuď si zpět svou čest a ukaž mu přece, že jsi něčím cenným, zvláštním, a ne kusem zabláceného hadru, o který se může otřít!“

Tyto a podobné fráze jsem před svou matkou stále znovu opakovala. Dokážete si to představit? Vsadila jsem všechno na to, *abych své rodiče od sebe rozdělila, abych je pohnula k rozvodu* jejich manželství. Ale většinou mi pak moje mamka řekla:

„*Ne, moje milá dcero, nenechám se rozvést.* Nemysli si, že toto chování Tvého otce pro mě není velmi ponižující a bolestné. Trpím tím hodně - jak si jistě dovedeš představit. Ale přináším tuto obět' a vydržím, protože jste tady přece Vy - mých sedm dětí. Vás je sedm dětí a já jsem jen sama. Tak je přece lepší, aby tím měl trpět pouze jeden, a ne sedm lidí aby pak muselo snášet tu bolest. A koneckonců Tvůj otec je přece i dobrým tatškou a já prostě nepřenesu přes srdce, abych jednoduše utekla a nechala Vás vyrůstat bez otce. Ještě se Tě zeptám: Když se s tatškou rozejdu, kdo se pak ještě bude modlit za to, aby se obrátil a byla tak zachráněna

jeho duše. *Bolest a ponižování, které mi působí Tvůj tatka, spojuji s nevýslovnými bolestmi našeho Pána Ježíše Krista na kříži. Každý den říkám našemu Pánu Bohu: „To, co zde musím trpět a snášet, není přece vůbec ničím ve srovnání s bolestmi, které jsi za nás vytrpěl na kříži. Aby mé útrapy získaly hodnotu, prosím dovol, abych je spojila a sjednotila s Tvým utrpením, aby tak i mé malé útrapy získaly sílu, abych od Tebe obdržela milost, aby se můj muž a mé děti obrátily a tak byly zachráněny před věčným zavržením!“*

Mně to všechno bylo nepochopitelné a tehdy jsem nad takovou hloupostí jen potřásala hlavou. Bylo to na mě prostě příliš. To byly myšlenky, které mně byly úplně cizí a diametrálně protichůdné mému způsobu žití a myšlení, a proto jsem ani neměla pochopení pro tyto matčiny výpovědi. A abyste věděli. Nejen že jsem se to nesnažila pochopit, ale *tyto matčiny výpovědi mě jen ještě víc dráždily* a popouzely můj hněv.

Vedlo to k tomu, že se změnil celý můj život, neboť jsem opravdu *začala rebelovat*. Tato rebelie se ukazovala především v tom, že jsem se zasazovala o *ženská práva a emancipaci* - a to nejen jako normální přívrženec - ne, v boji za práva žen jsem byla v první linii. Začala jsem *obhajovat potrat*, právo ženy, aby sama rozhodovala o svém břichu; nezávislost a *právo žít jako „single“* nebo ve volném partnerství - organizovat život s tak zvanými „partnery pro určitý úsek života;“ začala jsem *propagovat rozvod* jako vítané řešení manželských problémů. Zvláště jsem také *obhajovala „zákon odplaty“* (Ley de Talion = právnická zásada „odplatit stejně stejným“ - „oko za oko, zub za zub“). To znamená: Dávala jsem ženám vždy dobrou radu, aby prostě oplácely stejně stejným a rovněž se každému muži, který je nevěrný, mstily také nevěrou - pokud možno s jeho nejlepším přítelem. Ačkoliv jsem osobně svému manželovi nikdy v životě nebyla tělesně nevěrná, tak jsem svými *zhoubnými radami u velmi mnoha lidí způsobila velmi veliké škody. Bohužel!*

Nezabiješ – umělý potrat

Když jsme v mé „knize života“ došli k pátému Božímu přikázání - „*Nezabiješ*“, *pomyslela jsem si*: Konečně si nemusím nic vyčítat, neboť *jsem nikoho nezabila* a žádného člověka jsem nepřipravila o život. A k mému velkému zděšení *mě Pán Bůh poučil* o něčem zcela jiném. Ukázal mi se vši zřetelností, že jsem byla příšerně hroznou vražedkyní. A vraždy, do kterých jsem byla zapletena, patřily mimo jiné do třídy zločinů zabíjení, které v Pánových očích platí za nejohavnější svého druhu, totiž *umělé potraty „nenarozených dětí“*.

Dávejte teď dobrý pozor! Moc a vliv, který jsem získala pomocí peněz, mě svedly a přivedly k tomu, že jsem *financovala* ne jeden, nýbrž několik - neřku-li mnoho - umělých potratů. Teprve moje peníze tyto potraty umožnily. Neboť jsem, ano, stále říkala: „Žena má právo si zvolit, kdy chce zůstat těhotná a kdy ne. Její břicho patří jen jí samotné!“

A nyní se podívejte! V mé „knize života“ stálo černé na bílém - a byla to pro mě velká bolest, když jsem zde viděla a konečně také pochopila, do jakých odporných zločinů jsem se sama zapletla díky penězům. Bylo to ale nesmazatelně zapsáno v mé „knize života“. Navíc jsem *přiměla k potratu jedno děvče*, kterému bylo sotva 14 let. Byla jsem její mistrovou. Jestliže má někdo v sobě jed, pak v jeho okolí nezůstane nic zdravého. Všichni, kteří se přiblíží k takovému člověku, jsou negativně ovlivňováni, přicházejí do styku s tímto jedem a i sami se pak stávají zamořenými a jedovatými. *Další* ještě docela mladá děvčata, tři z mých neteří a snoubenka jednoho z mých synovců, šly na potrat. Beze všeho jim dovolili přijít za mnou, neboť jsem byla ta s velkými penězi, která mohla všechno řídit - a byla tak „dobrotivá“. Byla jsem ta dobrá teta, která vždy všechny zvala; ta dobrá teta, která jim vyprávěla o novinkách ze světa módy a která jim *nejnovější módu* také předváděla a často i kupovala. Byla jsem tou, která těmto mladým stvořením napomáhala *jak se učinit atraktivnějšími*, jak vstoupit do světa „lesku“ a jak druhým ukazovat svá mladá těla co nejvíce *sexy a dráždivě*.

A představte si! Moje sestra mi v plné důvěře poslala a přenechala své děti. A jak jsem je zkazila a *učinila prostitutkami*. Ano, přivedla jsem tyto mladé holky, napůl ještě děti, k prostituci. A to byl další do nebe volající zločin a strašný hřích, který v pořadníku těch nejohavnějších zločinů před Pánem zaujímá hned další místo za umělým potratem. Neboť jsem tato mladá děvčata učila následující:

„Moje milá děvčata, nebuďte přece hloupá! I když Vám Vaše matky tolik vyprávějí o *hodnotě pannenství, cudnosti a čistoty*, pak je potřeba prostě poukázat na to, že *Vaši rodiče ještě žijí v minulosti*, jejich svět už není světem dneška, jsou v zajetí včerejška, zmeškali svobodný a moderní život. Musíte mít pro to pochopení. Ale vy samy byste se měly *připojit k modernímu životu*, který požívá svobodu vybojovanou námi ženami a *plně se realizovat jako ženy* - tedy poslouchajte je, mějte pro ně porozumění, protože oni zkrátka jinak nemohou; ale nekažte si přece proto svůj vlastní mladý život. Vaše *matky* s Vámi mluví o Bibli, která existuje už 2000 let. Ony už rovněž *nejdou „up-to-date“ [moderní]*.

A faráři také odmítli to moderní a nechťejí jít s dobou. Kážou jenom to, co jim předloží papež, ale *papež také není zrovna časový*, tenhle papež vyšel z módy. A každý moderní *člověk, který ho ještě poslouchá, je hloupý* a může si za to sám, když si svého života nedovede pořádně užít.“

Vizte teď ten jed, který jsem sypala do těchto mladých, nevinných dívčích srdcí. Je to prostě nepředstavitelně *zrůdné!*

A také jsem tato mladá děvčata učila, jak si mohou nejlépe užívat svého těla a potěšení při sexu. Přitom jsem je výslovně upozorňovala na to, jak je důležité, aby se chránily. Naučila jsem je všem mně známým metodám. Pod názvem „Dokonalá, samostatná žena“ jsem je co nejpřesněji informovala o všech *rizikách a ochraně před nimi při pohlavním styku*. A jednoho dne pak ke mně do ordinace přijde jedno z těchto děvčat, totiž snoubenka mého synovce - bylo jí sotva

14 let - (a to, co Vám zde vyprávím, jsem osobně viděla zaneseno v „knize mého života“) - přijde tedy ke mně do ordinace a vypráví mi s usedavým pláčem: „Glorie, jsem přece ještě tak mladá, jsem *prakticky sama ještě dítě, a přesto jsem už těhotná*.“ Já jsem nato odpověděla: „Ty jsi ale husa! Copak jsem Vás neučila, jak se má člověk chránit!!!“ Nato řekla, stále ještě plačíc: „Ano jistě, ale ono to prostě správně nefungovalo.“ A pohledem do své „knihy života“ jsem viděla, že *mi Pán toto mladé stvoření vlastně poslal, abych je uchránila před hloupostí*. Chtěl, abych ji uchránila před pádem do této propasti, *abych ji odvrátila od potratu* svého děťátka.

Neboť *umělý potrat* nám kolem krku navléká tak těžký řetěz, který nás tlačí k zemi a který pak jen sotva dokážeme za sebou vláčet. Vyvolává bolest, která už nikdy v našem životě nepřestane. *Je to ta nesmyslná jistota, že člověk spáchal vraždu, tedy že je vrahem*.

A nejhorší na tom je, že člověk nezavraždil jen tak někoho, nýbrž *své vlastní tělo a krev, své vlastní dítě*. A v případě tohoto děvče bylo nejhorší, že místo abych ji od toho odvrátila a vyprávěla o našem Pánu Bohu, vtiskla jsem jí do ruky hrst peněz, aby si tento potrat mohla dovolit. A abych upokojila své svědomí (vůbec nevím, jestli se to ještě vůbec dá nazvat svědomím, co jsem tenkrát měla), dala jsem jí tolik peněz, aby mohla jít do nejrenomovanější potratové kliniky, aby potom nebyly opravdu žádné komplikace. A tak jako při této příležitosti jsem *financovala ještě několik* - neřku-li mnoho - potratů.

Je to tak strašné, když na to dnes pomyslím. Pokaždé, když je takto prolévána *krev robátka*, je to jako *velká zápalná oběť pro satana*, je to slavnostní hostina pro ďábla. Mne si ruce a tančí radostí. A našemu Pánu Ježíši Kristu to působí bolest jako při Jeho smrti na kříži a za těchto bolestí sebou škube a pokaždé tím velmi trpí, když je umučeno nenarozené, nevinné dítě.

V „knize života“ jsem totiž také mohla vidět, *jak vzniká život*. Viděla jsem, *jak se naše duše tvoří v okamžiku*, když se setká spermie s vaječnou buňkou. V tom okamžiku přeskóčí překrásná *jiskra*, která vyzáruje světlo, které *má svůj původ ve slunečním světle Boha Otce*. A břicho nastávající matky se ozáří paprsky této nové duše v okamžiku, když byla oploďněna její vaječná buňka. A když pak dojde k *potratu*, pak tato duše *křičí a sténá čirou bolestí*, i když se ještě neutvořily žádné oči ani údy. A celé společenství svatých, celý onen svět vnímá tyto výkřiky a toto sténání, když je vražděna nová, za pomoci Boží stvořená duše. *Celá nebeská klenba sebou při tomto výkřiku škubne* a je ho slyšet od jednoho konce k druhému, hlasitě a zřetelně jako ozvěnu v horách. *V pekle* jsou také slyšet hlasité výkřiky, ale tam jsou to *výkřiky jásotu*, které vydávají všichni démoni k slavnosti dne a předvádějí přitom *tanec radosti*.

A bezprostředně potom *se v pekle otevírá několik pečeti* a vycházejí ohavní *strašidelní duchové, kteří jsou vypuštěni na zemi*, aby znova pokoušeli celé lidstvo a sváděli na scestí. A důsledek toho je, že *lidé jsou stále více zotročováni satanem*, stále více *propadají žádostivosti a požitku*, vysky-

tuji se stále nové *závislosti na vášních* a dějí se všechny ty špatné a strašlivé *zločiny* a ošklivosti, které denně slyšíme a vidíme ve zprávách a o kterých si pokaždé myslíme, že už nemohou být horší, a příští den narazíme prostřednictvím nových zločinů na to, že stupňování bylo přece jen ještě možné.

Máme vůbec ještě představu, kolik robátek je denně zabito na celém světě? Není už možné, abychom si představili rozsah tohoto obrovského zločinu. *Brodíme se v krvi těchto nevinňátek a vůbec to už nepozorujeme.* Je to pro nás normální a patří to už ke všednímu životu. Když se někdo postaví proti potratu, je označován za fanatika a konzervativce, za staromódního a poněkud pomateného. A to je jeden z největších triumfů pro pekelného knížete satana. *Jak bude postaráno o náš svět, jestliže cena za nevinnou krev každého jednotlivého nenarozeného je to, že je na zem vypuštěn nový démon?* Brzy se náš svět zatemní čistě kvůli démonům, kteří byli vypuštěni.

A potom jsem viděla, jak jsem byla ponořena a *omývána* touto *krví nevinných dětí.* A zcela v protikladu k umývání v našem světě se stávala *moje bílá duše* touto krvavou koupeli stále temnější a nevzhlednější, *až byla úplně černá.* A po těchto událostech s potraty jsem už vůbec *neměla cítit pro hřích.* Pro mě už prostě hřích neexistoval. Všechno bylo dovoleno a moje chování mi přitom ještě připadalo jako dobré. Vždyť jsem pomáhala lidem. *Nebyla jsem si jen vědoma toho, že těmto lidem pomáhám k jisté cestě do pekla.*

A objevila se ještě druhá věc, která by mě nikdy nenapadla nebo nepřišla na mysl, když jsem já sama stála na d'ablově výplatní listině. *Byla mi ukázána všechna děťátka, která jsem usmrtila já sama,* která jsem já sama uměle potratila. A přesně tak – jako Vy teď – jsem v prvním okamžiku nevěděla jak, kdy a kde! Bylo mi to však hned ukázáno a měla jsem to pak i jasně před očima. Vždyť jsem Vám již na začátku vyprávěla, že já sama jsem si zvolila jako *ochrannou metodu plánovaného rodičovství nitroděložní tělísko* a nechala jsem si ho zavést. A v bolestném údivu jsem nyní ve „svě knize života“ musela vidět, kolik mých vaječných buněk bylo oplodněno a bylo s to vyrůst v malá robátka. Viděla jsem těch mnoho světelných jisker, které se rozzářily při utvoření jejich duší. A slyšela jsem také *výkřiky těchto duší, jak byly vyrvány z ruky Boha Otce.*

A najednou jsem pochopila důvod, proč jsem byla *stále tak špatně naladěna, zahořklá a protivná.* Měla jsem špatné rozpoložení, často se se mnou nedalo mluvit, neovládala jsem se a byla jsem náladová vůči svým bližním, vůči své rodině. Celý den jsem byla jen frustrovaná, nic mě nemohlo uspokojit. Často mě přepadaly strašné deprese. A nyní jako by mi spadly šupiny z očí:

„Jak prosté a jednoznačně jasné – vždyť jsem se proměnila ve *stroj na zabíjení děťátek!*“

A to všechno mě nechávalo klesat stále hlouběji do bažiny hříchu. Jak jsem si jen mohla na začátku tohoto shrnutí mého života domýšlet a pyšně provolávat, že jsem nikoho nezabila. A jak jsem jen mohla každého druhého, který mi

připadal příliš tlustý nebo mi byl nesympatický, opomíjet, pohrdat jím, ano, opravdu s ním jednat nenávistně a prostě ho odmítat. *Jak jsem mohla nosit nos tak nahoru, ačkoliv jsem byla docela obyčejnou vražedkyní?*

A bylo mi také ukázáno, že *člověka nezabíjí jen rána z pistole.* Ne, často stačí, když ho nezměrně nenávidíme, když mu přejeme nebo působíme zlo, *když někoho šířá závist vůči této osobě.* A už *tím můžeme druhého zabít.* Vražda v rodině nebo ve vesnici velmi často začíná tímto jednáním, které často my sami hodnotíme jako nikterak nebezpečné, i když zlé.

Nesemilníš!

Nyní u šestého přikázání - *Nesemilníš* - jsem si řekla: „No konečně - aspoň u tohoto přikázání mi nemohou vyčítat žádné přestupky. Nebudou mi moci předhazovat žádného milence, protože jsem po celý svůj život byla intimně jen s jedním mužem - a to byl můj první a poslední, totiž můj manžel.“

Najednou mi bylo ukázáno, že pokaždé, když jsem ukazovala odhalená prsa a *vystavovala na odív své tělo* v sexy bikinách, sváděla jsem cizí muže k tomu, aby na mě civěli, měli přitom špatné představy a tím byli svedeni ke hříchu. A tímto zcela jednoduchým způsobem jsem - tak tu a tam - také sklouzla do manželské nevěry. Ale také jsem měla ve zvyku stále znovu *radit jiným ženám, že mají být svým manželům nevěrné,* přičemž jsem říkala:

„Nebudte přece pitomé, *oplat'te jim to,* jen jim to nepromíjejte, nýbrž se rozejděte a *raději se dejte rychle rozvést!*“

Jen tímto zvaněním a těmito špatnými radami jsem se podílela na jednom opovrženímhodném cizoložství.

A tak při tomto přehledu svého života jsem i jasně poznala, že tak zvané hříchy „*žádostivosti těla*“ jsou ohavné. Vedou přímo do zavržení a je třeba je zcela striktně odmítnout, i když to už dnes mnoho lidí považuje za normální a říkají, že jim to vonělo a že to bylo úplně skvělé; že člověk tu a onu zkušenost jednou musel sám učinit; že to člověk musí zkusit, aby se dozvěděl, zda se přitom pocituje rozkoš nebo zda dochází ke zcela zvláštnímu vrcholu. Mnozí se vůbec neštítí, aby si jako argument na své počínání vztáhli *dokonce srovnání se zvířaty,* a říkají: „Ať nás to prohání tak divoce jako divoká zvířata!“ A také pro *homosexualitu* je často předkládán argument, že je zcela přirozená a chtěná Bohem, protože je už také přece dokázáno, že i v říši zvířat existují homosexuální páření. *Ano, copak nepozorujeme, že si tím bereme za vzor zvířata?* A to má stejný význam, jako když se odhazuje duše. To, čím se vyznačujeme jako Boží obraz - totiž Jím stvořenou nesmrtelnou duší v každém člověku - tu tím házíme psům.

Bohužel jsem se ve svém životě vytrhla z ruky Boží. Musela jsem se smutkem zjistit, že hřích není pouze provedený skutek, nýbrž že mohu *těžce hřešit i v nejskrytějších myšlenkách a ve své duši.* Vždyť to také stojí ve vyznání hříchů: „*myšlením, slovy a skutky.*“

Bylo pro mě také velmi bolestné, když jsem musela poznat, jak všechny tyto *spáchané hříchy mají důsledky a dlouhou dobu působí dál*. Hřích cizoložství - lépe řečeno *hříchy cizoložství* - mého otce také přivodily *velkou škodu jeho dětem a zadusily jejich duši*. Tak jsem začala opovrhovat všemi muži a moji bratři se stali pravými odlitky, věrnými kopiemi svého otce, kteří se všude vychloubají tím, že jsou ještě pravými máci, opravdovými záletníky a velkými pijany. A ještě si na tom také hodně zakládají. Pyšně to vytrubují do celého světa. Vůbec si nedělají hlavu, jak velmi tím zase škodí vlastním dětem.

A proto jsem svého otce na onom světě viděla tak hořce plakat. Teprve tam pochopil a viděl, jak velkým dědictvím svými hříchy zatížil své syny i dceru. A pochopil, jakou škodu tím způsobil v řádu Božím a ve stvoření Boha Otce.

Nepokradeš!

V sedmém přikázání - *Nepokradeš* - jsem si byla svou věcí zase zcela jistá, považovala jsem se za velmi čestnou a neměla jsem si co vyčítat! Ale Pán Bůh mi drastickým způsobem ukázal, že u mě doma začalo hnit a plesnivět mnoho zbylých potravin, protože jsem při nakupování prostě měla příliš velké oči a vůbec jsme nemohli všechno sníst; tedy zatímco jsem *nechávala zkazit potraviny*, bylo na celém světě tolik hladu, a když mi to On postavil před oči, řekl k tomu jen:

„Já jsem měl hlad a podívej se, co Ty jsi udělala s tím, co jsem Ti dal - nevážila sis toho a nechala jsi to zkazit; bylo Mi zima a podívej, jak ses nechala zotročit módními trendy a vnějším vzhledem. Jaké jmění jsi zaplatila za injekce, abys byla štíhlejší. Učinila ses také otrokyní svého vlastního těla. Zkrátka, povýšila jsi své tělo na božstvo, učinila jsi ho modlou.“

A tak mi náš Pán postavil před oči, že jsem se tím stala také *spoluvinnou na velké bídě v naší zemi* a že rovněž i v tomto Božím přikázání jsem na sebe uvalila vinu.

Dále mě také upozornil na to, že pokaždé, když jsem o někom *mluvila špatně, kradla jsem mu jeho čest*. A něco takového zase napravit, zase to vrátit do původního stavu je téměř nemožné. Bylo by mnohem snazší, kdybych někomu ukradla bankovku, neboť pak bych mu mohla peněžní obnos prostě vrátit, abych své provinění znovu napravila. Proto je také loupež „dobré pověsti“ nějakého člověka mnohem závažnější než právě prostá krádež věcí nebo peněz.

I své děti jsem okradla, když jsem jim *odepřela být dohrou ženou v domácnosti a matkou, matkou něžnou*, která o

děti pečuje, která je tu stále pro ně a je jim praktickým vzorem nezištné a obětavé lásky. A ne matkou, která se sama potuluje jen na ulici a děti nechá *doma samotné v opatrování televizoru jako náhradního tatky a počítače jako náhradní mamky a v kruhu mnoha videoher jako náhradních sourozenců*.

A abych upokojila své svědomí, kupovala jsem jim za druhé peníze stále jen nejlepší značkové hadry, aby alespoň ve škole a u svých přátel udělaly dojem a mohly vyvolávat závist. Ještě více jsem se zděsila, když jsem viděla, jak si moje matka činila výčitky a ptala se, zda vůbec byla dobrou matkou. A to, ačkoliv moje maminka byla velmi zbožná a dobrá žena, žena v domácnosti a matka rodiny, která nás vždy znovu napomínala, milovala a ukazovala, jak velmi má starost o nás a o naše potřeby.

Přesně tak svým způsobem i můj otec stále znovu ukazoval, jak nás má rád a že jsme tím nejdůležitějším v jeho životě. A jak jsem tak byla ponořena do těchto myšlenek, řekla jsem si sama pro sebe:

„Co se asi stane se mnou, která jsem svým dětem ani nic nedala; snad vůbec nezpozorují, že teď už tu nebudu; pravděpodobně jim vůbec nescházím!“

Při těchto slovech mi přeběhl mráz po zádech, doprovázený bolestí, která mnou projela jako meč - středem srdce.

Styděla jsem se za všechna svá selhání na celé čáře. Je třeba, abyste věděli, že člověk může v „knize života“ vidět všechno tak jako ve filmu. A tak jsem tam také zrovna viděla, jak se mé děti při jedné příležitosti navzájem bavily a řecky následující:

„Doufáme, že moje matka bude potřebovat ještě delší dobu, než přijde domů; doufáme, že uvízla někde v zácpě, neboť moje mamka je velmi nudná a celou dobu dokáže jen reptat a kritizovat...“

Jak otřesné ale bylo, když jsem slyšela tříleté dítě a o něco starší dceru, jak takhle mluvili o své krkavčí matce.

A znovu jsem si uvědomila, že *jsem je oloupila o opravdovou matku*. Neposkytla jsem jim *žádný pokojný domov. Zabránila jsem*, aby v dětských letech mohly – prostřednictvím mého vzoru – *poznat Boha. A nenaučila jsem je, jak se miluje bližní*. Neboť je to přece tak prosté: Jestliže nemiluji svého bližního, nebudu mít také nic do činění s naším Pánem Bohem; a *jestliže sama nemám žádný soucit a milosrdenství a neuskutečňuji je v praxi*, potom ani *nemohu být s Bohem*; a tak ani nikoho nemohu přivést blíže k Bohu nebo předávat viru. *Neboť Bůh je Lásky...!*“

Pokračování příště.

Příloha týdeníku Světlo, Olomouc 2008

Poslední hrabě rodu Slavatů z Chlumu a Košumberka

V mocném rodu hrabat Slavatů z Chlumu a z Košumberka proslul zejména pan Vilém Slavata, místodržící českého království. Za věrné služby císaři a králi Ferdinandu II. Habsburskému byl roku 1618 svržen vzbouřivšími se protestantskými šlechtici do pražského hradního příkopu. On sám tento atentát přežil, jeho rod se však dočkal jenom 2. desetiletí 18. století. Mužští potomci rodu Slavatů vymřeli Vilémovými vnuky.

Hrabě Vilém Slavata měl 4 vnuky, nejmladší z nich měl tři jména: Jan, Karel a Joachim. Jeho pozdějším nesplněným úkolem bylo zachránit mužskou posloupnost rodu, když rodu hrozilo vymření „po meči“. I když měl velkou náklonnost k duchovnímu stavu, nakonec přece jen ustoupil důtklivému matčinu naléhání a byl ochoten se oženit. Za manželku si měl vzít Kláru z Attemsů, hraběcí dceru z Tyrolska. Nevěstu mu vyhlédla jeho matka, svatba se měla slavit v říjnu roku 1662 na zámku ve městě Telči.

Jak už to při takových příležitostech bývá, sjelo se tehdy na zámek v Telči mnoho vzácných hostů. Aby se panstvu nestýskalo, následovala jedna panská zábava jinou panskou kratochvílí. Poslední den před svatbou se v hlubokých hraběcích lesích konala velká štvanice na jeleny. Účastnil se jí také ženich. Tomu se tam přihodila věc, která rozhodla o jeho osudu a smutném konci celého jeho rodu. Když se hnál za statným jelenem narazil na velké houští. Proniklo jím štvané zvíře, prodrala se jím i smečka chrtů, ale nebylo ani pomyšlení, že by mohl křovím projet jezdec na koni.

Mladý hrabě seskočil na zem, vzal koně za uzdu a prodíral se hustou překážkou. Po chvíli se mu podařilo dostat se za ni. Bylo však už pozdě. Jelen i psi byli daleko, proto bylo marné hledat jejich stopy a ujíždět za nimi. K tomu se už také schylovalo k večeru. Obrátil se tedy zpět a chtěl se vrátit ke své družině. Kůň cupal za ním. Však běda! Náhle uhnula šlechtici pod nohama půda a on se zřítíl dolů. Když se vzpamatoval z úleku zjistil, že spadl do vlčí jámy. Takových

Erb hrabat Slavatů z Chlumu a Košumberka

pastí na vlky bylo tehdy po lesích nastrojeno hodně. Vlci tropili velké škody chovatelům ovcí a ohrožovali také lidi, zejména v zimě.

Pádem do vlčí jámy si mladý pan hrabě našťastí neublížil, ale co měl dělat teď? Zatroubil sice na roh, aby přivolal pomoc, ale nikdo ho neslyšel. Hledali ho jeho přátelé a služebníci zejména poté, co na zámek přiběhl jeho poplašený kůň zcela sám, bez svého pána. Pátrali po něm celou noc s hořícími pochodněmi v rukou, ale marně. Jako z uçarování se k místu nešťestí ani zdaleka nepřiblížili.

Zatím prožíval mladý pan Slavata v jámě hroznou úzkost. Třásl se chladem – říjnové noci bývají už mrazivé – žaludek se mu svíral hladem, hrdlo ho páliho velkou žízň. Nadto hrozilo nebezpečí, že v jámě, určené pro odchyt vlků, dostane za společníka hladového vlka. V nejvyšší úzkosti v těchto nesnázích šeptal slova vroucí modlitby. Učinil slib, že zasvětit svůj život Bohu a vstoupí do kláštera, když z vlčí jámy vyvázne živ a zdrav.

A vyváznu. Za ranního svitu zaslechl nablízku praskot roští a hned nato kroky. Zavolal a vzápětí k němu přiběhl uhlíř z nedaleké obce Vanov. Ten hned mladého pána poznal a pomohl mu vylézt z pasti na vlky. Marně hledaný a již oplakávaný ženich se společně s uhlířem vrátil na zámek, kde byl s velikou radostí uvítán. Ze svatby však už nebylo nic. Místo cesty do kostela ke svatebním ob-

řadům si dal Slavata zavolat písaře. Tomu nadiktoval „zhostný list“, jímž z vděčnosti za záchranu propustil uhlíře a jeho potomky z poddanství. A ještě ho obdaroval penězi.

Potom slavnostně ohlásil své matce, nevěstě a jejím rodičům, jakým slibem se zavázal Pánu Bohu ve zlé hodince. Pak se rozloučil se všemi přítomnými, a to navždy. Po upořádání všech světských záležitostí vstoupil do karmelitánské řehole. Jeho nevěsta následovala jeho příkladu – stala se jeptíškou. Jan Karel Joachim Slavata zůstal v klášteře i poté, co zemřeli všichni tři jeho bratři a tehdejší papež ho, na žádost rodiny Slavatů, zbavil řeholních slibů. To aby se mohl oženit a přivést na svět mužského pokračovatele rodu. Zemřel bez potomků roku 1712 ve věku 72 let v hodnosti generála karmelitánského řádu.

Janem Karlem Joachimem Slavatou vymřel rod hrabat Slavatů „po meči“. Nad jeho rakví byl, podle starobylého zvyku, zlomen slavatovský erb – tři zlaté příční pruhy (řeky) v modrém poli. Podle spisovatele, básníka a heraldika Bartoloměje Paprockého z Hlohov a z Paprocké Vůle (žil 1540/1543–1614) znamenají zlaté pruhy ve znaku hrabat Slavatů řeky Dunaj, Sávu a Tisu. To proto, že prý v kraji těchto řek předkové hrabat Slavatů kdysi dávno žili. Byli to velkomoravští šlechtici? Nevíme.

Na místě osudné vlčí jámy u obce Vanov byla zbudována kaple, zasvěcená sv. Karlu Boromejskému. Ten byl jedním ze Slavatových patronů a ochránců. Kapli je možné navštívit dodnes. Stojí u města Telče, nedaleko obce Vanov.

S využitím knihy Karla Kallába: Pověsti hradů moravských a slezských připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Kaple sv. Karla Boromejského, stojící nedaleko obce Vanov v okrese Telč

